

DEVLET

Milliyetçi Aktüalite-Fikir ve Yorum Dergisi

SIKIYÖNETİM

9

Demirel ve Türkeş
78'i Değerlendirdi

İçindekiler

DEVLET'ten Okuyucuya	1	Söz Bitmiştir	
Ayın Yorumu	2	AYVAZ GÖKDEMİR	15
İç Olaylar	4	MHP Genel Başkanı	
Ya Petrol Bulunursa !...		ALPARSLAN TÜRKES ile Mülakat .	18
ERGÜN GÖZE	5	AP Genel Başkanı	
Ankara Kulisi		SÜLEYMAN DEMİREL ile Mülakat .	18
MEHMET ÖZKAN	7	Allah İntikam Alıyor : V	
Adana Milletvekili Halit DAĞLI ile		AHMET RİFAT	26
Mülakat	8	Selâmün Aleyküm	
Millî Sorumluluk		Dr. S. HAYRÎ BOLAY	29
NURİ GÜRGÜR	11	Büromuz Bombalandı	30
K. Maraş Milletvekili		Dış Politika	31
M. Yusuf ÖZBAŞ ile Mülakat . . .	12	Dış Olaylar	33

DEVLET'ten Okuyucuya

Muhterem Okuyucularımız;

Bugünlerin tarihi yazıldığında gelecek nesillerin ibretle okuyacağı ve Türkiye'nin istikbâli açısından önemli olayların yaşandığı bir seneyi geride bırakmış bulunuyoruz.

Şüphesiz tarihçiler bugünleri değerlendirecektir. Fakat görünen odur ki, Türkiye, tarihinin en zor, en karanlık ve en kanlı günlerini yaşamaktadır. Yeni bir yıla girerken Türkiye'nin meselelerinin azalmadığını, aksine daha da arttığını üzüntüyle görmekteyiz. Kahramanmaraş olayları bu üzüntümüzü ve Türkiye'nin geleceği açısından duyduğumuz endişeyi bir kat daha artırmıştır. Bu meyanda ilan edilen sıkıyönetim ise bizleri ferahlatan bir davranış olmuştur. Temenni ederiz ki alınan bu karar, gelecek günlerin daha aydınlık olmasını sağlasın.

Dergimizin bu sayısında Ana Muhalefet lideri Sayın **Süleyman Demirel** ve MHP Genel Başkanı Sayın **Alparslan Türkeş**'le yapılan «78 in Değerlendirilmesi ve Türkiye'nin Geleceği» konulu sohbet yer alıyor. Ayrıca Kahramanmaraş olaylarının perde arkasını, bu konuda olay mahalline giden AP Adana Milletvekili Sayın Halit Dağlı ve MHP Kahramanmaraş Milletvekili Sayın Mehmet Yusuf Özbaş'la yaptığımız konuşmaları bulacaksınız. Ümit ediyoruz ki konuşmalarımız ve haber - yorumlarımız meselenin daha objektif değerlendirilmesine vesile olur.

Olaylar bakımından bir hayli yoğun ve hareketli geçen Aralık ayı münasebetiyle, münderecatımızın büyük kısmını haber ve resimlere ayırdık. Bundan mütevellit her zaman görmeye alıştığınız bazı makalelerimizi daha sonraki sayılarımızda bulacaksınız. Dergimizin bu şekliyle daha çok hoşunuza gideceği ümidindeyiz.

Saygılarımızla.

Maraş Olayları Örfî İdare ve Türkiye'nin Geleceği

Ecevit, örfî idare ilân etmeye niha-yet mecbur kaldı. Ecevit'in bu çok ge-cikmiş idrakinin veya henüz idrak et-memesine rağmen çeşitli baskılar altın-da buna mecbur kalışının pahalı fatu-rasını, 1300 civarındaki ölü, milli vic-danda ağır yaralar açan kanlı Maraş olayları ve parçalanmış memleket tab-losu ile milletimiz ödedi. Millet ödediği bu faturanın hesabını muhakkak ve mutlaka gene Ecevit'ten sormalıdır.

Gidişin tehlikeli olduğuna dikkati çeken milliyetçilerdir. Örfî idarenin gecikilmeksizin ilân edilmesini isteyen-ler de milliyetçilerdir. Eğer Ecevit'in iddiaları doğru olsaydı, anarşinin sebep ve kaynağı sağcılar - ülkücüler olsaydı, hiç örfî idarenin ilânını isterler miydi? Bazı takıntılıları, taahhütleri, angajman-ları ve hesapları olmayan bir iktidar örfî idare ilân etmekte niçin geciksin? Ecevit neyi bekliyordu? Örfî idare vaktinde ilân edilseydi de bunca can telef olmasa, millet bölünmese olmaz mıydı? İlle de bir gün içinde 100'ün üstünde vatandaşımız mı öldürülmeliydi? Bu soruların cevabını Ecevit vermedir.

Maraş olayları, yakın tarihimizin en kanlı, en üzücü olaylarıdır. Allah böyle bir millî felâketi bir daha göstermesin. Milleti büyük teessüre garkeden bu fa-

«MARAŞ OLAYLARI, YA-KIN TARİHİMİZİN EN KAN-LI, EN ÜZÜCÜ OLAYLARI-DIR. ALLAH BÖYLE BİR MİLLÎ FELÂKETİ BİR DA-HA GÖSTERMESİN. MİLLE-Tİ BÜYÜK TEESÜRE GAR-KEDEN BU FACİADAN, HEP BİRLİKTE GEREKLİ DERSİ ALMIŞ OLDUĞUMUZU VE BENZERİ HÂDİSELERİNTE-KERRÜRÜNE MÂNİ OLMAK BAKIMINDAN DA BU İBRE-TİN KÂFİ GELMESİNİ ÜMIT VE TEMENNİ EDİYORUZ.»

ciadan, hep birlikte gerekli dersi almış olduğumuzu ve benzeri hâdiselerin te-kerrürüne mâni olmak bakımından da bu ibretin kâfi gelmesini ümit ve temenni ediyoruz.

TRT'nin ve Ecevit'in ilk günlerdeki tek yönlü tutumu sonucu doğmuş olan yanlış kanaat, yeni tepki ve olaylara sebep olmuşsa da, aradan birkaç gün geçince olayların aslı anlaşılmış, mese-leyi daha serinkanlı ve doğru değerlen-dirmek imkânı doğmuştur. İçişleri ve Millî Eğitim Bakanlarının Ecevit'le tenakuz teşkil eden açıklamaları ve olay-ları yerinde inceleyen AP ve MHP he-yetlerinin sonradan basın toplantıları ile olayların iç yüzünü açıklamaları, olayların bir mezhep çekişmesinden çok, komünist ve Maoist çetelerin tam bir tertip, plân ve tahriki ile doğduğu ve iktidarın aczi ve tedbirsizliği yüzünden de büyüdüğü ve vaktinde önlenemedi-ği gerçeğini açıkça göstermiştir.

İç harpten, mezhep kavgasından ve bölücülükten medet uman ve yıllardır

bugünkü sonuçları tezgâhlayan komünist merkezlerdir. Milliyetçilerin, hassasiyetle kaçındıkları ve önlemeye çalıştıkları bu çatışmalarda suçlu gibi gösterilmesi acıdır. Bu kavgadan milliyetçilerin hiçbir menfaati olmamıştır ve olamaz da.. Komünistlerin bu yıkıcı faaliyetlerini görebilmek, sezebilmek için Maraş olaylarının patlamasını bekleme-ye gerek yoktu. Meselâ Diyarbakır, Mardin ve Tunceli'de henüz 100lerce ölüme mâlolmuş büyük hâdiseler çıkmadı diye, bu şehirlerimizde bölücülük faaliyetlerinin olmadığını düşünmeye imkân var mıdır? Bilâkis görünen odur ki, bu şehirlerde bölücüler fiili hâkimiyetlerini hiçbir çekişme ve kavgaya imkân bırakmıyacak derecede kurmuşlardır, kurtarılmış bölgeler yaratmışlardır. Bu şehirlerin Örfi İdare kapsamı içine alınmamış olması, iktidarın bir kısım ortaklarının, milletvekillerinin ve derneklerin baskısı sonucu olsa gerektir. CHP iktidarının Örfi İdareyi ilân etmekte gecikmesinin bilinen sebeplerinden biri bu idi. İşte bu baskı ve tesirler altında ve hâdiselerin büyüklüğü karşısında iktidarın mecburiyet tahdında ilân ettiği örfi idare, böylece eksik bir çerçeveye sığdırılmış olmaktadır.

Örfi İdare ilânı bütün yurttan sevinç ve ümitte karşılanmıştır. Atatürkün Ankara'ya ilk gelişinin seneyi devriyesi vesilesiyle Harb Okulu öğrencilerinin yaptığı toplu koşu, Ankara halkı tarafından çılgınca alkışlandı. Bu sevgi gösterisinin mânası açıktır. Milletçe büyük bir ferahlık duyduğumuz bellidir. Bu güven ve ümit, CHP'nin ferahlık duyacağı ve iktidarlarının devamı için vesile sayabileceği mahiyette değildir. Aksine CHP iktidarının iflâsıdır, bu iflâsın ilânıdır. Milletın Orduyu büyük bir ferahlıkla karşılayışı, bir bakıma CHP iktidarından kurtuluş havası taşımaktadır. Ancak, Ecevit'in CHP Gurubunda Örfi İdare ilânı vesilesiyle kulandığı ifade endişe vericidir. Bu sözler,

sadece CHP milletvekillerini ikna ve tatmin etmek için söylenmedi de bazı gerçekleri ifade ediyor idiyse, yâni Ecevit Örfi İdare makamlarının kanunla çerçevelenmiş yetki ve tasarruflarına olur olmaz müdahaleye kalkacak ise, çekimser oy kullanan Metin Tokar'ın endişelerine katılmak gerekecektir.

CHP iktidarı meselenin üstesinden gelememiş, aczini kabul etmiş ve işin hallini orduya emanet etmek zorunda kalmıştır. Aciz bir iktidarın, milli ümidin kendisinde toplandığı Ordu'yu da başarısız kılacak ve örfi idare icraatını saptıracak müdahalelerle, milletin geleceğini yeniden tehlikeye düşürmeye ve kendi başarısızlığını askerî yetkililere de bulaştırmaya hakkı yoktur. Hükûmetle, Örfi İdare makamları arasındaki münasebetleri, sorumlulukları ve yetki hiyerarşisini kanunlarımız çizmiştir. Başka müesseselerde kanunları çiğnemekten çekinmeyen CHP'nin, aynı cüreti Örfi İdare makamlarına karşı da göstermesi muhtemeldir. Her şeyin kanunların çizdiği çerçevede kalması ve hükûmetin bu hududa tecavüz etmemesi gerekir.

Türkiye'nin yakın geleceği ve rejimin istikbali Örfi İdare icraatının başarısına bağlıdır. Milletçe ve özellikle milliyetçiler olarak Örfi İdare makamlarına destek ve yardımcı olmak, işlerini kolaylaştırmak boynumuza borç olmuştur. Askerî mercilerin karar ve icraatını zorlaştıracak her türlü davranıştan kaçınmalıyız. Bu bir millî vazifedir.

Örfi İdarenin başarılı olmasının bir ek şartı daha var. O da, CHP hükûmetinin Meclislerde düşürülmesidir. Millet bu aciz iktidardan kurtulmadıkça Örfi İdarenin kendi sahasındaki muvaffakiyeti mevzii kalmaya mahkûmdur. Milletın sırtındaki asıl yük bu iktidardır ve muhakkak bu yükten kurtulmak gerekmektedir.

Sıkıyönetim için K. Maraş faciası mı bekleniyordu ?

İÇ OLAYLAR

« Oy Maraş Oy » ve Perdeyi Aralıyoruz

Kahramanmaraş'ta 22 Aralık Cuma günü başlayıp, 25 Aralık Pazartesi gününe kadar devam eden ve katliama dönüşen hareketlerin perde arkasının hiçte bizim resmi ağızlarımızın ve sevgili TRT'mizin açıkladığı gibi olmadığı görülmüyor. Bugünlere nasıl geliştiğinin ve daha önceden tansiyonun nasıl ve kimler tarafından yükseltildiğinin bilinmesinin Kahramanmaraş olaylarına doğru teşhis koymada faydalı olacağı kanaatindeyiz. Böylelikle olayların bir mezhep çatışması değil, birtakım mahfillerce suurlu bir şekilde organize edilen ve planlanan iç savaş hazırlıkları olduğunu görürüz.

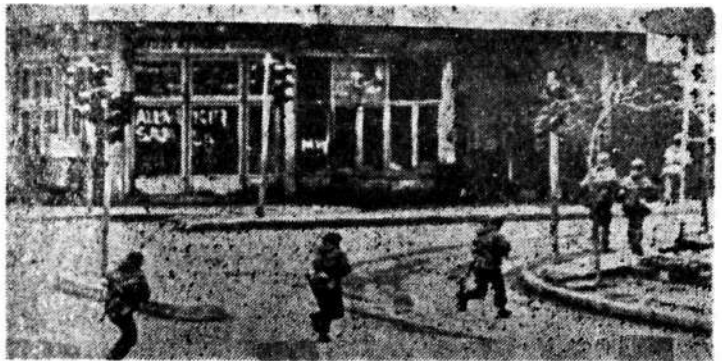
Bilindiği gibi Nisan ayında Kahramanmaraş'ta «Esir Türkleri Kurtarma Ordusu» diye kendilerince «illegal gizli bir örgüt» ele geçirilmiş ve bu meyanda yaşları 15 civarında 20 - 25 çocuk tutuklanmıştı. Bu olaya sol yayın organları ve resmi ağızlar

mal bulmuş mağribi gibi dört elle sarılarak ilk defa sağcı bir illegal teşkilât ortaya çıkarmanın zevkini yaşamışlardı. Bu olayların üzerine İçişleri Bakanı Özalp'ın «Kahramanmaraş'ta anarşinin kaynakları bulunmuş ve te-sirsiz hale getirilmiştir. Birkaç günden beri Maraş'ta hiç bir bombalama vs. gibi olaylara raslanmamaktadır. Diğer illerimizde de anarşinin kaynağına inilecek ve Maraş'ta olduğu gibi huzur sağlanacaktır.» diyordu. Meselelere ne kadar fildişi kuleden bakıldığı bu beyanatta açıkça kendisini gösteriyordu. Maraş'ta kullanılan silahların uzun menzilli ve otomatik menşeli olduğu resmi ağızlar tarafından açıkça ilan ediliyor ve ölüm olayla-

rının birçoğunun uzak mesafeden olduğu ifade ediliyor. Eylül ayı içerisinde gazetelerde ufak bir haber yer almıştı ve muhtemelen bu haber birçok kişinin dik-katinden kaçmıştı. Haberde Kahramanmaraş'tan Elbistan'a gitmekte olan bir tak-sideki gizli bölmelerde 11 adet otomatik silahlarla beraber biri kız dört kişi yakalanmıştır» diyordu. İki gün sonraki gazetelerde çıkan bir haberde ise «Hatay'da bir çiftlikte Kahramanmaraş'a sevk edilmek üzere hazırlanmış 73 adet otomatik silah ele geçirilmiştir» deniliyordu. Aynı konuda Aydınlık gazetesinde çıkan bir haberde ise;

«Sevdi köyünün civarında ve dağlarında dürbünlü ve otomatik silahlı kişiler dolaşmaktadır. Sahte solcu bir çete Hatay'dan Elbistan'a silah götürürken 11 adet otomatik silahla yakalanmıştır. Hatay'da yakalanan 73 adet otomatik silahın da Suriyeden geldiği gözönüne alınırsa sahte solcu çetelerin tertip içinde oldukları anlaşılmaktadır. Sahte solcuların 22 Ekim 1978 günü Elbistan'da, 28 Ekim ve 5 Kasım tarihlerinde de Pazarcık ilçesinde Mitingleri vardır. Bütün bu olanlar tesadüf değildir. Bu bölgelere silah sevkiyatı hızla devam etmektedir.» denilmektedir.

Aynı gazetenin 19 Ekim tarihli sayısında ise daha

Düşman işgali yok, komünist kışkırtması var.

Ya Petrol Bulunursa! ...

Türkiye «mali sıkıntı» içinde. Kıvranıyorusuz, döviz diye. Mali mesele halledilse belki anarşi bile bir hale yola girecek. Ama bunca el açmalara rağmen beş para temin edilemediği de aşıkârdır. Bu ümitsizlik anlarında şöyle bir sorulursa ne olur :

«Ya petrol bulunursa?»

Gerçekten her şeyin birdenbire değişmesi, çölleri cennete çeviren petrolün, Türkiye'yi en kısa zamanda içinde kendini kaybetmek üzere olduğu mali sıkıntıdan kurtarması gerekir. Zira herkes bilir ki «Kredi» senelik mahsûlden önce «rezerv»ler için verilir. Ve Türkiye'ye kredinin akması demek, çıkmazdan kurtuluş imkânının doğması demektir.

O zaman tekrarlayalım : «Ya petrol bulunursa ne olur?»

Hiç bir şey olmaz. Çünkü Türkiye'de petrol zaten vardır. Mesele Türk petrolünün işletilmesidir. Fakat bu kapı da maalessif CHP tarafından sımsıkı kapatılmıştır. Bunun için Türkiye kredi de alamaz.

CHP tarafından Türk petrolünün nasıl «yok» haline getirildiğini anlamak için 1950'lere gitmek gerektir. O 1950'lerki Türk petrolü Batı için bu günkü kadar da mühim değildi. Fakat Demokrat Parti Petrol gelirini elde edip kalkınma hamlesini, bilhassa altyapı tesislerini tamamlamak niyetinde idi. Bu ise CHP'nin, zaten ancak çeyrek asır sonra iktidara gelebilecek olan CHP'nin, bir daha iktidar yüzü görememesi demekti.

O halde bu imkânı önlemek egrekli idi. Bunun için de petrol kanunu değişikliğine karşı çıkmak lazımdı. «Türk petrolü peşkeş çekiliyor» demek lazımdı. «Kapitülasyonlar hortlatılıyor» diye yaygara basılmalıydı. Elhasıl her türlü provokasyon yapılmalıydı. Bu günkü sosyalizm ve antiemperyalizm safsatalarına kadar iş getirilmeliydi. Türk ruhu na ait her şeyi Batıya peşkeş çekenler, Batı'nın kültür emperyalizminin yerli köleleri Türk petrolünün işletilmemesi için «Ulusal çıkarlar paravanası» arkasında her şeyi yapmalıydılar.

DEVLETLE Ergun Göze

Nitekim yaptılar. O yıllarda ULUS'un manşetini unutamam «Türk petrolüne BEDROL» Bu gün ayan beyan ortaya çıkmıştır ki... bu bed rolü aslında CHP oynamış ve Türkiye'yi bu hale düşürmüştür.

Herkes bilir ki Petrol iki şeye istinat eder. Para ve teknoloji. Bunun da en âlâsı ABD'de vardır. Nitekim Rusya ve İskandinav memleketleri bile bu iş için ABD ile işbirliği yapmışlardır. Bu işbirliğinin bir tarafı ise «kâr»dır. Yabancı şirket elbette kâr edecektir. Yapılacak iş Türk menfaatini en iyi şekilde korumaktır. Yoksa yabancı şirkete kâr ettirmemek değil. Ama CHP «DP petrolü bulmasını» noktasından hareket ettiği ve beyinsiz sol beyinleri öylece şartlandırdığı için bu gün Türkiye'de, petrol işletmesi imkânı kalmamıştır. Öyle hukuki tedbirler alınmıştır ki bu gün hiç bir yabancı şirketi Türk petrolünü işletmez. Çünkü hiç bir yabancı şirket «Kızılay» değildir.

Ve CHP, Türk petrolünü böylece bağladıktan sonra petrolünü ABD ile işleten ülkelerden şimdi para dilenmeye gitmiştir.

Halbuki mesele dünya piyasasında o kadar basitleştirilmiştir ki... Bir sayfalık bir anlaşmaya, imzayı basan arap şeyhi ihya olmaktadır. Çünkü kârlar da standarttır. Eski petrolü yabancı şirket safi kârın yüzde yirmisini (ister döviz, ister petrol), yeni bulunacak petrolün de yüzde otuzunu alarak çıkarmaktadır.

Yüzde yirmi karşısındakine kazandırma için, kendisi yüzde seksen ziyana razı olmak... Ne iştir Allahım?... Ne sahipsiz memleket — ... Ne sahipsiz kafalar, ne sahipsiz vicdanlar?... Bundan yirmi sene önce yüzde yirmi değil kırk verilseydi bu günkü felaket olur muydu acaba?

Ama bu gün aynı zihniyet ortada... Bunun için petrolün bulunmasından önce CHP zihniyetinin ortadan kaybolması lâzımdır.

Önce şu CHP zihniyeti bir daha bulunmamak üzere kaybolma, ne güzel olur...

önce «Sandık Cinayeti Davasından» mahkum olan ve afla çıkan «Garbis Altınog-lunun» Maraş ve çevresinde-ki faaliyetlerinden bahsederek;

«Elbistan'da üslenen D. Halkın Birliği adlı sahte sol-cu gurup, ilçede terör estirip halka zorbalık uygulamaya başladı. İlçe ve köylerde ba-ğış adı altında zorla para toplayan zorbaların son gün-lerde silahlandıkları bildirili-yor. Pazarlık ovasında dev-rimci maskesi düşen sandık cinayeti sanığı Garbis Altın-oğlu, şimdi de Elbistan'ın Demircilik, Kantarma ve Kü-çük Yapalak köylerinde ka-bile kavgalarını körükleyip köylüleri birbirine düşman etmeye çalışıyor.» denilmek-tedir.

Yukardaki ifadelerden Kahramanmaraş'ın 22 Aralı-ğa nasıl geldiğini ve olaylar-da kullanılan otomatik ve uzun menzilli silahların ne-renden, nasıl ve kimler tara-

Hükümet bunlara seyirci kalırsa !..

findan temin edildiğini resmi ağızlar tarafından yapılan açıklamalardan ve kendi gazetelerindeki haberlerden anlamak mümkündür. Bu noktadan itibaren de Kahra-manmaraş olaylarının tahlili ve anlaşılması daha kolaylık kazanmaktadır.

BU ŞAHİS KİMDİR ?

İç savaşı başlatmak için

hazırlıklarının tamam oldu-ğuna kanaat getirmiş ola-caklar ki, 19 Aralık Salı gü-nü «Güneş ne zaman Doğa-cak» filminin oynadığı Çiçek Sinemasına bomba atılarak kitle katliamı provası yapılmış ve ilk kıvılcım yakılmış-tır. Patlamadan sonra bom-bayı atan solcu genç ise halk tarafından yakalanarak po-lise teslim edilmiştir. Maraş olaylarıyla ilgili olarak TRT de ve basında yer alan ha-beberlerde ise bu husustan hiç bahsedilmemiştir. Birgün sonra Elbistan'da bilahere MHP'ye geçen ve büyük çevresi olan eski Maraş Senatörü «Nilmi Soydan'ın» öldürül-mesi ise olayları tezgâhla-yanların bir hayli hazırlıklı ve bütün çevreyi içine ala-cak şekilde hareket ettikleri-ni gösteriyordu. İki gün son-ra ise halâ aydınlanmayan iki öğretmenin öldürülmesi-yle tansiyon son haddine çı-karılıyordu.

İki öğretmenin cenazesi-ni Perşembe veya başka bir gün kaldırılması mümkün-ken, bilhassa Cuma günü kaldırılmasına dikkat göste-rilmiş ve Valilikte buna izin vermiştir. Planın uygulamaya konulacağı yerde seçilmiştir. Maraş'ın merkezinde bulunan ve en büyük camisi olan Ulu Camii ve çevresi. Hastanenin arka tarafındaki Yörük Selim Mahallesinde çevre kaza ve

Solcu mihraklar K. Maraş'ı bu hale getirdi.

köylerden getirdikleriyle büyük yığınak yapan «TİKKO» cu ve «Aydınlık gurubuna mensup» militanlar Ulu Camiye doğru bölücü sloganlar söyleyerek yürüyüşe geçmişlerdir. Caminin önüne gelindiğinde o sırada namazdan çıkmakta olan halkın üzerine küfrederek taş sopa ve silahla hücum etmişlerdir. DİSK bölge başkanı olan ve daha önce CHP ile yönetim kurulunda olduğu söylenen ve Maraş'ta TİKP'nin kuruluşunda bir hayli emeği geçen 1960 öncesi İstanbul'da okurken bir öğretim üyesini öldürmekten sanık olarak 18 seneye mahkum olan, hapisten çıktıktan sonra Maraş'ta huzur bırakmayan azıllı katil MEHMET TAŞKESEN ve arkadaşları hakkında üzerine ateş etmeye başlamışlar ve üç kişinin ölümüne sebep olmuşlardır. TRT de ve gazetelerde bu şahıstan ve yaptıklarından hiç bahsedilmemektedir. Halbuki bu şahsın kim ve nerelerle irtibat halinde olduğu ortaya çıkarıldığı takdirde Maraş olaylarının aydınlığa kavuşması daha kolaylaşacaktır. Ateş edenlerin arasında ise birtakım emniyet mensuplarının da yer aldığı ifade edilmektedir.

«Savaşa devam» ettiler.
Ve !...

ANKARA KULİSİ

Mehmet ÖZKAN

Maksat Ağzı Sulanması

Devlet'in geçen sayısında, okullarda hangi yollardan para toplandığını gösteren önemli bir belge vardı : Ankara Demirlibağçe Ortaokulu öğrencilerinden «kayıt yenileme» adı altında her öğrenciden 25'er lira alındığını gösteren bir fotokopi yayımlanmasına rağmen, ne Bakanlıktan, ne de Vilâyetten bir ses seda çıktı. Üstelik paralar, okulun öğretmenler yardımışma sandığı adına alınmıştı. Öğrencilerin eline çekinilmeden makbuzları da verilmişti. Düşününüz bir kere, toplanan paraların nereye ve nasıl, harcanacağından öğrenci velileri nasıl emin olabilirler ? Öğretmen yardımışma sandığı için öğrencilerden ne hakla para alınır ? Bu paranın solcu derneklere aktarılmadığını kim temin edebilir ? Daha nice soruları perpeşe takmak mümkün. Halkça ve hakça düzenin gereği zahir, geçim zorluğu içinde bulunan öğretmenlerimizin ceplerine birkaç kuruşu böyle bir yolla mı koymayı sayın ilgili ilgisizler düşündüler de, onun için mi sesleri çıkmaz oldu ?

Devr-i muhalefetlerinde okullarda ülkücülerin zorla para topladıklarını avaz avaz haykırırlar bu belgeyi niçin görmezlikten geldiler ? Diyeceksiniz ki, sokaklarda hergün insanlar öldürülüyor, buna rağmen hükümet asayişin gittikçe düzeldiğinden bahsedebiliyor. Bu yüzüzlük öğrencilerden toplanan 25 liradan mı rahatsız olacak ? Fakat muhalefete ne diyeceksiniz ?...

Hızlandırılmış eğitim bakanının paçaları tutuşmuş diye anlatıyorlar. Ben pek inanmadım ya. Günahı bana söyleyene ait. TÖB - DER'i kongrede hâkimiyetli altına alamayan CHP şimdi Necdet Uğur vasıtası ile bir yoklama yaptırıyor. Ne de olsa eski polis, arama - tarama işlerinden iyi anlar. Aşırı solcu olmayan öğretmenleri bir güç haline getirmek için bazı temaslar yapmış, bir kısım öğretmenlerle görüşmüş. Güya demiş ki, «Gelin vazife isteyin, sizi müessir mevkilere getireyim. Siz de bizim zihniyetteki öğretmenleri teşkilâtlandırın.» Adamin gülesi geliyor, CHP'li öğretmen, memur, mühendis kalmadı, sadece gizli maksatlarına sizleri alet etmek isteyen ve bunda büyük başarı gösteren okumuş, militan komünistler var. Üstelik kendilerine uygun memur - öğretmen ve idarecileri TÖB - DER'in telkin ve tavsiyeleriyle, faşist sürgününde harcayanlardan biri de bu CHP'li öğretmen aramaya çıkmış Sayın Uğur'dur. Öyle CHP'li Genel Müdür ve Genel Müdür Yardımcıları tanırdım ki, bal gibi Ecevit'ci idiler, ama militan insanlar değildi. Onları da yemek sayın Uğur'a kismetmiş. Ali Naili Erdem'in, Nahit Menteşe'nin kıyamadığı CHP'liler, kendi iktidarları zamanında mağdur edildiler. Şimdi Uğur Bey, solculuğu az öğretmenlerle bir dernek kuracak, TÖB - DER'in im-

(Devamı Sayfa 40'ta)

CENAZE TÖRENİ VE SONRASI

Halkın karşı koymasıyla ve askerın müdahalesiyle askerle silahlı çatışmaya girilerek geri çekilmeye başlayan «TİKKO'cu ve Aydınlikçı militanların» yönetimindeki grup çekilirken ne kadar dükkan ve işyeri varsa

tahrip etmişler ve Mağralı mahallesine hücum ederek burada da iki kişinin ölümüne sebep olmuşlar ve hastanenin arkasındaki Yürük Selim Mahallesine saldırmışlardır. Hastaneye cenazelerini almaya giden halkın üzerine ise kule şeklindeki yaptıkları barikatlardan

ateş ederken 9 - 10 kişinin ölümüne sebep olmuşlardır. Bunun üzerine halkın galeyana gelmesiyle daha sonraki hadiseler meydana gelmiştir. Bu da daha önceden hazırlıklı ve uzun menzilli silahlarla teçhiz edilmiş militanların ekmeğine yağ sürmüş kalabalık halk kitlele-

AP Adana Milletvekili Halit Dağlı ile K. Maraş olayları üzerine mülakat:

K. Maraş olayları üzerine, olayları yerinde incelemek gayesiyle K. Maraş'a giden AP heyetinden Adana Milletvekili Halit Dağlı, Der-gimiz muhabirinin sorularını cevaplandırdı.

DEVLET : Sayın Dağlı, K. Maraş hadisele-rini doğuran sebepler sizce nedir ?

DAĞLI : K. Maraş olayları bir veya iki günde ortaya çıkmış değildir. Ecevit hüküme-ti iktidar olunca, K. Maraş'ta ne kadar Dai-re Müdürü varsa istisnasız hepsini değiştirmiş, onların yerine solculuklarıyla değil, aşırı solcu ve komünistlikten takibe uğramış, mezhep kışkırtıcılarıyla maruf, bölücü ve intikam-cı kimseleri tayin etmiştir. Bu müdürler, dai-relerinde ne kadar solcu olmayan kimse varsa bunlara eziyet ve zulüm etmişler, tayinlerini çıkartmışlar veya istifaya mecbur bırakmışlar-dır. Yapılan devlet hizmetlerinde siyaset ve mezhep esas alınmış, Halk Partili olmayan yerlere hizmet götürülmemiş, Halk Partili ol-mayan vatandaşların işleri görülmemiştir. YSE, DSİ, Milli Eğitim, Eğitim Enstitüsü, Em-niyet, Endüstri Meslek Lisesi gibi kurumların müdürleri, sağcı öğrencilere ve işçilere eziyet etmişler ve TÖB - DER, POL - DER işbirliğini gerçekleştirmişlerdir. En ufak bir hadise kara-kollara intikal ettirilmiş, orada POL - DER'li polisler öğrencilere kıyasıya dayak atmış-lar, eziyet etmişler ve «Sütlü İmanın piçleri, biz de Maraş'lıyı adam bilirdik, hiç sesinizi çıkartamıyorsunuz, karı gibi adamlar» şeklin-de tahrik edici beyanlarla tansiyonu devamlı yükseltmeye ve partizanlık yapmaya devam etmişlerdir. Okullardan öğrenciler keyfi ko-gulmuş, sağcı öğrencilerin devamlarına mani

olunmuştur. YSE Müdürlüğünde sağcıym di-yen bir tek insan bırakılmamıştır. 1978 Nisan ayında öldürülen 81 yaşındaki Gijo isimli yurt-taşın cenaze merasiminde de solcular akla ha-yale gelmez tahrikler yapmışlar ve ahaliye küfretmişlerdir. Bütün bu olanlar hadiselerin doğmasına zemin hazırlamıştır.

DEVLET : Son olayların çıkış ve cereyan ediş şeklini de inceleyebildiğiniz ve görebildi-ğiniz kadarıyla kısaca anlatır mısınız efen-dim ?

DAĞLI : Demircili Köyünden TİKKO'cu Salman isimli şahıs tarafından 20 Aralık ak-şamı antikomünist bir filmin oynatıldığı Çiçek Sinemasına patlayıcı madde atılmış ve bu şahıs yakalanmıştır. 21 Aralık Perşembe günü ise solcu olduğu söylenen iki öğretmen öldü-rülmüştür. İki öğretmeni kimin öldürdüğü hâlâ belli değildir. Perşembe akşamı Sayın Adnan Karaküçük tarafından Vali ikaz edile-rek tedbir alınması istenmiştir. 22 Aralık Cu-ma günü cenaze merasimine Eğitim Enstitü-sü başta olmak üzere bütün öğrenciler, daire-lerdeki işçiler memurlar zorla iştirak ettirilmiş ve cenazenin bulunduğu Devlet Hastanesinin önünde birikilmiştir. Burada «Devrimciler öl-mez, Kürtlere özgürlük, kızıl güneş doğacaktır» gibi sözler ve marşlar söylenmiştir. Saat 14.00 civarında cenazeyi alan kalabalık Boğaz-kesenden geçerken sağcılara ait işyerlerini tahrip etmiş ve İçişleri Bakanının da dediği

rinin üzerine ateş ederek daha çok vatandaşın ölümüne sebep olmuşlardır. Neticede tertip istenilen neticeyi vermiş ve şimdiye kadar bir arada, kardeşçe yaşamış halk kitlelerinin arası açılmış ve nifak tohumu ekilmiş bir iç savaş provası da başarılı bir şekilde sahnelenmiştir.

İDARENİN GAFLETİ VE TEDBİRSİZLİĞİ

Kahramanmaraş öteden beri olaylara gebe, ya da kolaylıkla kanlı bir çatışmanın patlak verebileceği «sıcak hat» üzerindeki illerimizden birisi olarak bilinmekteydi. Gerek ilin etnik yapısı, gerekse Nisan ayında meyda-

na gelen «Gışo dede» olayından sonra gelişerek devam eden olaylar bu hükümün verilmesine şüphe bırakmayacak örneklerdir.

Bu husus bütün yetkililerimiz tarafından bilinir olmasına, hatta İçişleri Bakanının ağızda ifa-

gibi akıl almaz insafsız tahriklerde bulunmuşlardır. Ve Allah'a Peygamber'e ağıza alınmaz küfürler edilmiştir. Şehirde hava iyice gerginleşmiş, olay çıkma ihtimalinin olduğu Vali'ye söylendiği halde hükümet gereken tedbiri almadı, Cuma namazından çıkan halkla, cenazeyi getirenler karşı karşıya getirilmiştir. Burada karşılıklı taşlaşmalar başlamış, küçük bir askeri birlik havaya ateş açınca paniğe kapılan halk etrafa kaçmaya başlamıştır. Bu kaçışan solcu gurup aynı zamanda dükkanları yakmaya, yıkmaya ve talan etmeye başlamış, bu arada da DİSK Bölge Temsilciliği kurucularından Mehmet Taşkesen isimli solcu şahıs tabancayla ateş açarak iki vatandaşımızın daha ölümüne sebep olmuştur. Cuma akşamı Adnan Karaküçük ve Belediye Reisi tarafından ilgililer tekrar ikaz edilmiş, Vali'den asker istemesi istenmiştir. Buna rağmen yine hiç bir tedbir alınmamıştır. 23 Aralık Cumartesi günü Hastanedeki cenazeyi almak üzere biriken kalabalığın önünü askeri birlik kesmiş, millet cenaze için beklerken, Yukarı Yörükselim Mahallesinden Tuğgeneral Mahmut Boğuşan'ın gözleri önünde uzun menzilli A-6 otomatik silahlarla halk vurulmağa başlanmıştır. Orada 9 kişinin ölmesi, içeride iki cenaze, aylardır yapılan eziyet halkın tahrik edilişi olayların sebebi olmuş ve hadiseler akıl almaz boyutlara ulaşmıştır. 24 Aralık Pazar günü ölen yok denilmesine rağmen o gün de vatandaşlar öldürülmüş evler, işyerleri, fabrikalar yıkılmış Devlet bütün bu olanlar karşısında aciz gösterilmiştir. Hükümet çaresiz kalmıştır. Pazar akşamı Televizyondan Ecevit'in yaptığı kışkırtıcı konuşma Pazartesi günü ölümlere; kışkırtmak, istikamet göstermek, hedef vermek suretiyle sebep olmuştur. Ecevit hedef göstermiştir. Salı günü de otomatik silahlarla ateşler, ölümler devam etmiştir. Ancak örfi idarenin ilanı ve bunun duyulması silah seslerini kesmiş ve şehirde hayatın normale dönmelerinin emareleri görülmüştür.

DEVLET : Efendim, hadiselerin büyümesinin ve önlenememesinin sebepleri nedir ?

DAĞLI : Hükümet yetkililerinin ve hele hükümet başkanının peşin hükümle olayları

sağcıların çıkarttığını ifade etmesi ve keza radyo ve televizyonun akıl almaz yanlış beyanı ve bu olayları eli silahlı sağcılar yaptı gibi, hiç bir tahkike lüzum görmeden yaptığı beyanlar, K. Maraşlıyı tahrik etmiş, ölümlerin, yangınların artmasına sebebiyet verilmiştir. Hükümet K. Maraş'ta milleti birbirine kırdırması, zamanında tedbir almamış ve olabilecekleri seze-memiştir. Cenazeye izin vermiş, tahriklere mani olmamış yakaları ölen solcu öğretmenin resmi ile birlikte «Faşist namluların her kurşununda dirildik ey halkım savaşa devam» diyen yazılarla dolu kalabalığa gereken tedbir alınmamıştır. Örfi idarenin gelişine kadar K. Maraş'ta Devlet ve hükümet yoktu, ahali canının ve malının derdine düşmüş, kollamak için uğraşıyordu. Şayet yetkililer ikaz edildikleri zaman yeteri kadar asker getirilse idi olaylar bu kadar büyümezdi. Ayrıca K. Maraş'ta otorite boşluğu da vardı. Genel Başkan Yardımcımız Sayın Kemal Doğan bütün parlamenterlerin yanında İçişleri Bakanına Sordu : «emir kumanda kimde ?» O da «Vali'de» diye cevap verince, orada bulunan Vali «Ben devreden çıktım, görüyorsunuz» demiştir. K. Maraş'ta bulunan Generaller ise «Biz askeriz verilen emri yaparız. Bize herhangi bir emir verilmedi» demişlerdir. Olaylar sırasındaki bu otorite boşluğu da, olayların büyümesi ve önlenememesinde büyük rol oynamıştır.

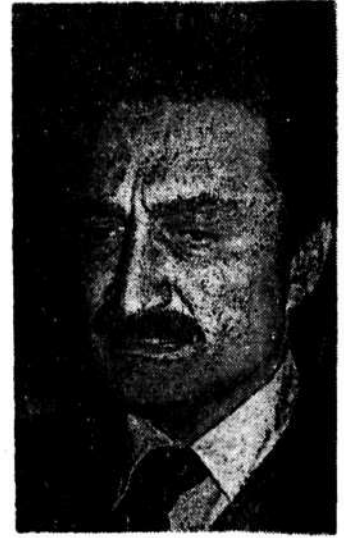
DEVLET : Sayın Dağlı, son bir sorum daha olacak. Olaylar sırasında, sizin de belirttiğiniz gibi, Ecevit yaptığı konuşmalarda olayları milliyetçilerin çıkardığını; İçişleri Bakanı ise olayın sol fraksiyonların tahriki ile çıktığını söyledi. Bu çelişkiyi nasıl değerlendiriyorsunuz ?

DAĞLI : İçişleri Bakanı olayları bizzat yerinde görmüştür. Dolayısıyla İçişleri Bakanı doğruyu söylemektedir. Zaten demin de söylediğim gibi, Ecevit'in bu tür beyanları halkı büyük ölçüde tahrik etmiştir.

DEVLET : Teşekkür ederiz efendim.

DAĞLI : Ben teşekkür ederim.

de bulmasına ve muhalefetin zaman zaman bu ilimizle ilgili olarak yaptığı ikazlara rağmen yeterli ve lüzumlu tedbirler alınmamıştır. Kahramanmaraş olayları değerlendirilirken esas üzerinde durulması gereken işte bu tedbirsizlik, ihmal ve hatta kasıt olayıdır. Öyle ki Kahramanmaraş olayları başlar-ken sayın Başbakanımız «anarşik olaylara halkın katılmadığını» beyan eden açıklamasını yapacak kadar olayların farkında değildir ve o gün yapılan Bakanlar Kurulu gündemini de sayın Başbakan'ın İskandinav ülkele-rine yaptığı ve «üç- beş tale- beye burs temin ettiği» başa- rılı (!) seyahatin görüşmeleri teşkil etmektedir. Ancak saat 16 dolaylarında Kahraman- maraş'tan gelen haberler ar- tık ayyuka çıkmaya başladı- ğında bu husus görüşülmeye ve değerlendirilmeye başlan- mıştır. Olaylarda Kahra- manmaraş Valisi'nin vur- dumduymazlığı ve ihmalkâr- lığı ise inkâr edilemeyecek bir gerçektir. Sayın Vali bu ilimize on ay önce tayin edilmiştir. O günden bu gü- ne kadar cereyan eden olay- ları yakinen bilmektedir. Hal böyleyken 19 Aralık günü bir sinemaya patlayıcı madde atılarak kitle katliamı yapıl- mak istenmekte müteakiben iki öğretmen öldürülmekte ve hiç bir tedbir alınmamak- ta öyle de kalınmayıp ilin önceki durumu da göz önüne alınmayıp «adi bir olay» gözüyle mütalaa edilmekte- dir. Esas olaylar ise dini ba- kımdan bir hayli hassas olan bu ilimizde iki solcu öğret- menin cenazesinin Perşembe veya başka bir gün kaldırıl- ması mümkünken Cuma gü- nü kaldırılmasına müsaade edilmekle başlamıştır. Kah- ramanmaraş'taki bütün sol fraksiyon ve CHP ile TİKP mensupları hastanenin etra- fında toplanmışlardır. Yaka- larına taktıkları resimde ise

ECEVİT

«Eşgüdüm» lü Sıkıyönetim

açıkça «savaşa çağrı» da bu- lunmuşlardır. Bütün bunlara rağmen sayın vali ancak bu olaylar başladıktan sonra Gaziantep ve İskenderun tü- men komutanlıklarından yardım istemiştir. Askeri bir- likler şehre gelinceye kadar ise olaylar artık çığırından çıkmış ve bu kadar askerle de önlenemez hale gelmiştir. Bu- na rağmen başka yardım ta- lebinde bulunulmamış sevke- dilen bu kadarla yetinilmiş- tir. Devlet Kahramanmaraş'a beş günde ancak hakim ola- bilmıştır. Bu da sol fraksiyon- lar için çok iyi bir deneme imkânı ve ölçü olmuştur. De- mekki bunlar yarın on vıla- yette buna teşebbüs etseler idare tamamen eli kolu bağlı kalacaktır. Bunu şapkamızı önümüze koyup iyice düşün- mek durumundayız.

SIKIYÖNETİM

ECEVİT İÇİN ZOR BİR GÜN VE KRİTİK BİR GECE

Kahramanmaraş olayları münasebetiyle Ankara çok hareketli ve kritik günler yaşıyor. CHP hükümetinin

sıkıyönetim kararı alması zor oldu. Tabii en zoru da muhalefetin bilhassa MHP'-nin sıkıyönetim konusundaki devamlı ısrarlarını, «ülkenin sıkıyönetimsiz daha iyi idare edilebileceği, sıkıyönetimin bir takım özgürlükleri kısıt- layabileceği» şeklinde red- dettikten sonra çok daha zor oldu. D.G. Mah. hatta iyice suyu çıkarılmış birta-

1978 Türkiye'sinden bir manzara !...

Türk askerini kızıl yıldız klavuz yapanlar utansın !.

Millî Sorumluluk

GÖRÜŞLER
NURİ
GÜRGÜR

Türkiye Cumhuriyeti Devletini kurulusundan yarım yüzyıllık bir süre geçtikten sonra yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya bırakan sebeplerin genel görünüşü hayret edilecek derecede sade, basit ve açıktır. Hatta bunlardan bir kısmı altı yüzyıllık Osmanlı Devleti'nin acı sonunu hazırlayan, uçsuz bucaksız engin bir Türk Coğrafyasını paramparça kılan hâdiselerin kopyası bile sayılabilir. Sun'î ve temelsiz teşebbüslerden başlayıp ciddi birer vâkıa haline gelen azınlık milliyetçiliği, kültür hercümerci, öze ve millî yapıya körükörüne düşmanlık, Batı'nın iyice bilinmeyen düşünce tarzlarını taklit, emperyalistlerin korkunç tuzakları ve nihayet ahmak ve hatta hain idareciler, yetkililer feci yıkılışın utanç verici mimarları olmuşlardır.

Bugün içinde bulunulan bunalımın çeşitli izahları, ilmi tahlilleri yapılabilir. Ancak uzun ve teferruatlı araştırmalara girmeden cereyan eden millî faicanın müşahadesini yapabilmek mümkündür.

Yurdun bazı bölgelerinde adetâ muhtar komünist idarelerin kurulduğu meclis kürsülerinden defaatle ifade edildi. TKP'nin kontrolü altındaki DİSK başta olmak üzere, kanunların himâyesinden yararlanmasını beceren bazı teşkilâtların yıkıcı, bölücü ve kışkırtıcı icraatları ortadadır. Komünist neşriyatın ifade edemediği hiçbir fikir ve görüş yoktur. Orta eğitim kurumları tam bir komünist hâkimiyeti altındadır. Yüksek öğrenim kurumları ise büyük kısmıyla komünist olmayan düşüncelere kapatılmış bulunuyorlar. Sokaklar, meydanlar komünist eşkiyanın müsaadesi ölçüsünde kullanılır hâle gelmişlerdir. Bürokratik yapı mark. sist işgale açık ve elverişli hâle getirilmiştir.

Bütün bu görüşlere ilâve edilecek daha nice örnek, Devlet yapısındaki yıkılış ve işgâli kesinlikle tespit eder mahiyettedir. Bunlara karşı kanun maddeleri işlemez, hukuk kuralları çalışmaz, yetkili ve sorumlular tam bir uyumsuzluk içinde Devletin sokağa teslimine çoktan razı görünmektedir.

Milletimiz bir elem içinde varlığının idâmesini temin edecek hükümeti aramakta, hükümet mevkiindekiler ise kendilerini silip süpürecek kızıl dalgaların teşekkülüne hizmete devam ediyorlar.

Cemiyetimiz böylesine bir çöküşü hak edecek kadar sosyal manâda bitmiş midir? Kültür ve medeniyetinin çöküntü ve çözülmesine ait her türlü vakıanın ötesinde, Türk insanının bu hazin mukadderatın layığı olmadığını iddia etmek gerçeğin ifâdesi sayılmalıdır. Şu halde Türk cemiyeti bir kere daha sun'î, temelsiz ve nihayet târihi hak ve tatbikata aykırı, gayri tabii iddialar ve emperyalistlerin geleksel hedefleri uğruna parçalanmak istenilmektedir. Hukukumuzaya yönelen bu tecavüzler karşısında millî direnişin öncülüğünü yapmakla mükellef olan şuurlu bir entellektüel tabakanın mevcut bulunmayışı ve tam tersine bu tabakanın millî tehlikelerin kanyaklarıyla bir uyum içerisinde oluşları mütecavizlerin gücünü artıran önemli bir unsurdur. Bu fonksiyonun ilgili sosyal muhit nezdinde sahipsiz kalışı karşısında görev, milletin kaderini düşünen herkese ait şahsî bir mükellefiyet hâlini almaktadır.

Devletin bütün müesseselerinin, demokratik hayatın ve anayasanın icâbı olan her kuruluşun ilk ve asli vazifesi, vücut verdikleri varlığı yani Devletin kendisini korumak ve kollamaktır. Devletin varlığı ve devamı için çalışmak yerine, onu yıkmaya yönelen ideolojilerin hizmetinde olan organ ve kuruluşlar, kaynağı, yeri ve görevi ne olursa olsun müsamaha görmemelidir.

Geniş manâda millî denetimden uzak bir devlet müessesesinin tahayyülü bile abestir.

Şu anda günlük acil meselemiz ne hazindir ki yarayacak soluğu sağlayabilecek ârı kazanmaktan ibâret görünüyor.

Bu derece sıkışık şartlar içerisinde yaşama kavgası veren bir ülkede, siyasi ve şahsî ikbal hesapları ihtiyari olarak bir kenara itilmiyorsa, milletin kaderinden kendini sorumlu sayan ve tarihi mükellefiyetlerin tatbikatını yaşamış olan çevrelerin irade ve kararları her zamandan daha fazla önem kazanır.

Yarım yüzyıl kadar önce yaşanan ıstırapların hâtırasını hâlâ nefsinde duymakta olan Türk insanını kendi kaderine ve millî düşmanların insaflarına bırakmak akla ve vicdana yaraşmaz.

kım «yeni kanun tasarılarına» karşı çıkan CHP gurubunun bu kararı içine nasıl sindireceği bir hayli merak konusu.

Aslında prensip olarak sıkıyönetim kararı Necdet Uğur'un Kahramanmaraş'tan dönmesinden ve Pazartesi sabahı 11'de yapılan bakanlar kurulu toplantısından sonra benimsenmişti. Önemli olan bundan sonrasıydı ya-

nı CHP gurubunun bu prensip kararına karşı takınacağı tavırdı. Şimdi sıkıyönetim kararının alınmasına kadar bilhassa Ecevit için «zor geçen bir gündü ve kritik geceyi» anlatmaya çalışalım.

25 Aralık Pazartesi sabahı 11'de Bakanlar Kurulu toplandı. Toplantı saat 16'ya kadar devam etti. Duyulduğu kadarıyla toplantıda sıkıyönetim ilan edilmesi hususu

görülmüştür. Toplantının bir hayli heyecanlı ve tartışmalı geçtiği söylenmektedir. Bilhassa bağımsızlardan Şerafettin Elçi ve bazı CHP'li bakanlar sıkıyönetim kararına karşı çıkarak «sıkıyönetime rağmen olayları önleyemezsek ne yapacağız» diyerek, geçmişteki sıkıyönetim tatbikatlarından bahsedip bu husustaki endişelerini ortaya koydular. Buna mukabil

MHP K. Maraş Milletvekili M. Yusuf Özbaş Maraş Olaylarıyla İlgili Sorularımızı Cevaplandırdı :

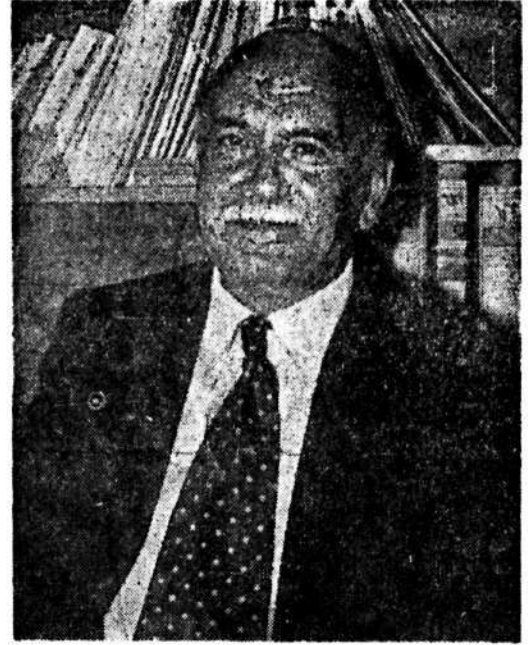
DEVLET : Maraş olayları nedir, nasıl başlamıştır ?

ÖZBAŞ : Şimdi, bu komünizmin Türk Devletini, Türk yurdunu ele geçirme gayretinin bir merhalesinden ibarettir. 12 Mart 1971 sonrasında, Nurhak dağlarında ilk olarak devlete baş kaldıran komünistler, 2 yıl önce bunu Pazarcık'ta geniş çapta uygulamak istemiş, bu kere de artık, zamanın geldiğine kani olarak Kahramanmaraş'ta devlete karşı harp ilan etmişlerdir. Komünistler mücadeleyi devlet kuvvetlerine karşı yapmışlardır. Yarın, askeri yetkililer K. Maraş olaylarında ne kadar mermi sarfettiklerini ve bunu hangi mütecavize karşı kullandıklarını ve Türk askerine kimin ateş ettiğini açıklarlarsa, olayların içyüzü daha iyi anlaşılır.

DEVLET : Olayların başlaması ve sürüp gitmesinde idarenin yanlış ve kasıtlı tutumunun büyük rol oynadığı söyleniyor. Bu konuda ne dersiniz ?

ÖZBAŞ : Millî emniyetimizin olayları tespit edemeyişi ve valinin, yukarıdan gelen her emri uygulayışı yüzünden K. Maraş'taki bütün kadrolar sistemli ve şuurlu şekilde aşırı solun emrine verildi. Emniyete, Millî Eğitim'e YSE'ye, aşırı solun militan kadrosunda olmayan hiç bir kimse alınmadı. Hatta, aşırı solun Maraşlı olan kısmına da itimat edilmeyip, bazı bölgelere imtiyaz tanındı. İşte. Maraş olaylarında aktif rolü bu elemanlar oynadı.

Maalesef, İçişleri Bakanı Sayın Özyaydın ile Adalet Bakanı bile bu tehlikeler hakkındaki ikazımızı partililik gayreti şeklinde kıymetlendirip olayların gerçek yüzünü görmediler ve bir silah deposu haline getirilen mahalleye girmediler, arama yaptırmadılar. Ancak, olaylar bittikten sonra işin vehametini (YSE'li ve

POL - DER'li militanlarca kısm-ı azamı kaçırılan silah artıklarını ve boş kovanları gördükten sonra) anlayabildiler. Ayrıca, K. Maraş Valisinin, daha önceki Sabri Dede olayında yaptığı hatayı, ölen iki sanat okulu öğretmenin cenazesinde de tekrarlaması ve cenaze merasimi ismi altında, emniyet görevlilerinin himayesinde solcuları milletin mukaddesatına küfretmesi ve halkın masum çocuklarının arzuları dışında bu merasime katılmalarına emir veren militan idarecilere mani olmaması, bu olayların patlak vermesine, kısacası aşırı solun idareyi maşa olarak kullanmasına sebep olmuştur.

Burada şunu da söylemeden geçemeyeceğim : K. Maraş'ta savcılar vazifelerini lâıykıy-

bağımsız bakanların bir kısmı çok sert bir tavır ortaya koyarak «mutlaka sıkıyönetim ilanının» gerektiğini söylediler. Başbakan Ecevit ise endişelere hak verdiğini ancak sıkıyönetim komutanlarının kendisine bağlı olacağını bu bakımdan endişeye mahal olmadığını söylemiştir.

Başbakan Ecevit ve CHP'li diğer bakanlar saat 16'da olağanüstü toplanan CHP

Korgeneral Nihat ÖZER
(ANKARA)

grubuna katıldı. Gurupta olay mahallinden dönen Milli Eğitim Bakanı Necdet Uğur Kahramanmaraş'ta gördüklerini anlattı. Necdet Uğur «Kahramanmaraş'ta Devletin görülmediğini, I. ve II. Ordu komutanlarının ve askeri birliklerin mevzuat yetersizliği dolayısıyla eli kollu bağlı olduklarını söylemiştir. Sol fraksiyonların çatışmayı sürdürme eğiliminde

la yapmamaktadırlar. Şöyle ki, Maocu bir gazete tarafından K. Maraş valisi, Jandarma Komutanı, fabrikatörler, arazi sahipleri ve sağ partililer hakkında sistemli şekilde suç isna-dında bulunduğu halde, idare bunları ne tekzip etmiş, ne de suçlu olduğu söylenenler hakkında bir işlem yapılmıştır. Bütün bunlar olayları doğuran sebepler arasındadır.

DEVLET : Sayın Özbaş, K. Maraş'ta ne zaman bir olay olsa, Mehmet Taşkesen adını da sık sık duyarız. Kimdir bu Taşkesen ?

ÖZBAŞ : Mehmet Taşkesen, 1973 seçim konuşmaları sırasında Ecevit'in muhafızlığını yapmıştır. Yer yer kıskırtıcı hareketlerde bulunduğu için Ecevit tarafından bile azarlanmıştır. Bu, K. Maraş'lı CHP'lilerin de sevmediği, fakat onların başlarına belâ olan bir kimsedir. 30 yıl kadar önce İstanbul'da, Yüksek Mühendislik Okulunda hocası Prof. Feyyaz Gürkan'ı öldürmüş, bir hayli hapiste yattıktan sonra çıkarılan bir aflat dışarı çıkmıştır. Nurhak olaylarında da adı geçmiş ve anarşistlerden birinin cebinde onunla ilgili bir not çıkmıştır.

Ecevit iktidarı sırasında Vali Muavini Tur-gay Zileli'ye (Ki bu, 12 Mart'ın meşhur sanıklarından Gün Zileli'nin kardeşidir) yakınlığı sebebiyle valiliğe ve emniyete hakim oldu ve K. Maraş'ta, Taşkesen'in yaptıramayacağı hiçbir şey kalmadı. DİSK'in K. Maraş'ta hakimiyetini kurmak için milliyetçi işçileri, POL - DER'li polisler vasıtasıyla dövdürttü, yıldırı-ttı ve Pişkinler İplik Fabrikası'nı işgal ettirdi. Bu fabrikada 500 - 600 işçi çalışır. Yine bu M. Taşkesen, Maraş olaylarının çıkış sebebi olan, Cineviz Hacı diye bilinen Emekli öğretmen Hacı Ergen ve diğerlerinin vurulup öldürülmesi olayının da faili oldu.

DEVLET : Olayların bütün şiddetiyle patlak verdiği gün Başbakan, MHP'yi ima ederek büyük suçlamalarda bulundu. Olaylarla MHP'nin herhangi bir ilgisi olmuş mudur ve olaylar

sonrasında partinizin durumu K. Maraş'ta nasıldır ?

ÖZBAŞ : Efendim, K. Maraş halkı aşırı sola ve bölücülere karşı bir vücut halindedir. Bu konuda, CHP'de dahil, her siyasi partiye mensup olanlar aynı hissiyat içerisinde. Ayrıca olaylar, gösterilmek istendiği gibi bir mezhep çatışması şeklinde cereyan etmemiştir. K. Maraş'ta alevilerle partimiz arasında düşmanlık değil, aksine büyük bir dostluk vardır. Bu, solcuların işine gelmemiştir ve bir oyun oynamaya kalkmışlardır. Ama, Allah'a şükür gerçekler anlaşılmış, yapanların yüzlerine vurulmuştur. Nitekim, İçişleri Bakanı bile sonunda, hem de meclis kürsüsünde «Olaylar, aşırı sol fraksiyonların halkı kıskırtmasıyla patlak vermiştir» demiştir. Gazetelerde tutuklananların isimleri yayınlanıyor. Bu isimlerden hiçbirisi MHP mensubu değildir. Ecevit'in beyanı K. Maraş'ta aleyhimize herhangi bir durum yaratmamıştır. Üstelik, K. Maraş halkı için içyüzüne vakıf olduğu için MHP'ye sempati daha da artmıştır. Ecevit, eski huyu icabı mezhep kıskırtıcılığı yapıp oy kapma sevdasındadır. Ama, oy günleri gelene kadar Ecevit'in mumu, mahkeme kararlarıyla sönecek ve o, her zaman olduğu gibi yine yanıldığını anlayacak, lâkin vakit geçmiş olacaktır.

DEVLET : Efendim, bu arada aşırı sol başında MHP aleyhine yorumlanabilecek nesriyat yapıyor, resimler yayınlanıyor...

ÖZBAŞ : Evet. Bu konuya girdiğiniz iyi oldu. Bu gazetelerden, özellikle Maocu yayın yapan biri, uzunca bir süredir. K. Maraş'ta MHP'ye karşı bir kampanya açmış ve devamlı iftiralarda bulunmuştur. Öyle ki, olayın vukubulduğu Cuma günü ben Ankara'da olduğum halde ve o gece CHP senatör adayı Dr. Erdoğan Ademoğlu'nun da bulunduğu otobüsle K. Maraş'a giderken olayın mahiyetini Kayseri'de karşılaştığımız Maraş'lı bir şoförden öğrendiğim halde, benim Ankara'dan götürdüğüm 50 «Komando» ile olayları başlattığımı yazmaktan dahi utanmamışlardır. Yine,

olduklarını öne süren Uğur, Kahramanmaraş'ta herkesin sıkıyönetim istediğini söyleyerek AP - CHP Milletvekilleri ve vatandaşın bu kararda birleştiğini söylemiştir.»

Toplantı devam ederken Başbakan Ecevit saat 17'de Cumhurbaşkanı Korutürk ile bir saatlik bir görüşme yaparak tekrar toplantıya katılmıştır. Bu arada bir konuşma yapan Yılmaz Alparslan «Bu kadroyla mı sıkıyönetime gitmek istiyorsunuz? Arkamıza baktığımız zaman bu

kadronun çok başarısız olduğunu görürüz. Bu kadro ile sıkıyönetime gitseniz ne olacak? Kadronuz, kabineniz hangi politikayı uygulayacak?» demiştir. Daha sonra Ecevit konuşmuş ve «endişelere katıldığını ancak komutanlara güvendiğini» söyleyerek, sıkıyönetimin gerekliliği üzerinde durmuştur.

Ecevit'in konuşmasından sonra grup toplantısı saat 23'te bitmiş ve Ecevit 23.30'da toplanan bakanlar kurulu toplantısına iştirak etmiştir. Dört saat devam eden Bakan-

lar Kurulu toplantısında Ecevit, yeniden söz alarak «sıkıyönetimin gerekliliğinden ve köşkle, askerin nabzının da aynı istikamette olduğundan» bahsetmiştir. Şerafettin Elçi'nin yine bu teklife karşı çıkarak «sıkıyönetimsiz de olabileceğini» söylemesi üzerine diğer bağımsız bakanlar ve bilhassa İmar İskan Bakanı Ahmet Karaslan çok sert tepki göstermişlerdir. II. münakaşa ise sıkıyönetimin ilan edilecek illerin sayısı ve yeri hakkında olmuştur. Öğrenildiği ka-

olaylardan bir hafta önce sözkonusu gazetede yazılıp hedef gösterilmesi üzerine Hacı Ahmet Pekdil'in çiftliği anarşistlerce tahrip edilmiştir. Ali Kenger'in fabrikasını yakanlar, Ulu Camii'den eski hükümet konağına kadar yolun iki tarafındaki dükkanları tahrip edenler, çiftlikleri yakanlar, solcu olmayan vatandaşların evlerini ateşe verenler, bu gazetenin paralelindeki anarşistlerdir. Şimdi güler misiniz, ağlar mısınız; yine bu gazetenin 26 Aralık günkü sayısında «Kamu binalarının da bombalarla tahrip edildiği» yazılmış ve eski belediye binasının resmi yayınlanmıştır. Oysa bu bina, K. Maraş Belediyesi tarafından yıktırılmaktadır. Yeri, yeşil saha yapılacaktır. Bu binanın önceden de çatısı yoktu ve damlı idi. Çatısı olmayan bir binanın bu olmayan çatısı nasıl uçurulabilir? Yine, bu binada yapayalnız kaldığı yazılan ve akrabalarının öldürüldüğü bildirilen nine, aynı fotoğrafın altında, aynı gazetede ve aynı gün bir başka resim altı ile ve yakınlarıyla birlikte gösteriliyor. Nine orada, yakınlarıyla birlikte ve bu yayını yapanlarla alay edercesine sevinç içindedir.

İşte, bu kadar acemice yayın yapan ve yapmak istediğini ağzına - yüzüne bulaştıran gazeteden herşey beklenir. Herhangi bir binaya 3 Hilâl resmi, yahut MHP yazıp fotoğraf çekmek ve «MHP yazısı olan binalardakiler canlarını kurtardı» diye yazmak çok daha kolay bir iştir. Üstelik, tahrip edilen yüzlerce dükkanın hiçbirisi solculara ait değildir. Benim, K. Maraş'taki yazıhanemde isimim yazılı olduğu, levham bulunduğu ve MHP milletvekili olduğum bilindiği halde tahrip edilmiş, hasar görmüştür.

Sonra, askerle mücadele eden solcuların hiçbirisi K. Maraş'lı değildir. Bunlar, K. Maraş'ta olay çıkarmak ve bir kısım vatandaşı tahrik etmek için özel olarak gönderilmiş kim-

selerdir. Ölümlerden büyük çoğunluğunun kimliklerinin tespit edilememesinin sebebi budur. 28 Aralık akşamına kadar resmen açıklanan 104 ölüden 60'ının kimliği tespit edilememiştir. Ana - baba çocuğunu, çocuk, ana - babasını, herkes eşini - dostunu, akrabasını bilmeyecek değil ya, Kimdir bu kimliği tespit edilemeyenler, nereden gelmişlerdir? Hükümet bunları araştırсын ve cevap versin. O zaman herşey çok daha iyi anlaşılacaktır. - Velhasıl çıkan olaylar, bunca can ve mal kaybı solun oynamak istediği büyük bir oyunun sonucudur. Gaflet içerisindekiler uyanırlarsa olayların büyümesi ve başka yerlere sıçraması önlenir.

DEVLET : Teşekkür ederiz.
ÖZBAŞ Ben teşekkür ederim.

DOSTLAR DİVANI

Ayyaz
Gökdemir

Söz Bitmiştir

Şu sahada sözün bir haysiyeti kaldığına inanmıyorum. Söz bitmiştir. Duyacak kulak, anlayacak idrâk, ürperecek kalb olmadıktan sonra konuşmanın veya yazmanın ne değeri olur? Söz, gidenleri geri getirir mi, yetimin bükük boynunu doğrultur, yaşlı dulu güldürür mü, «anaların göz yaşını» dindirir mi? Bundan geri sözü ne yapayım?

En mukaddes mefhumlar aşınmış, kelimeler birer boş kovan. Kelimelerimiz paramızdan daha değersiz. Sözün muhatabı yok, tesiri yok, kıymeti yok. Âdetâ deliller gibi kendi kendimize konuşuyor veya hastalar gibi sayıklıyoruz. Kimse kimseyi dinlemiyor. Kimse bir şeyi dinleme ve anlama ihtiyacında değil. Ne olursa olsun, herkes kendi türküsünü söylüyor. Tam mânâsıyla bir sağırın diyalogu içinde, sözün ayağa düştüğü görüldü. Hak, hakikat, ahlâk, vicdan bit pazarı metai sanki!...

En haksız olan en çok konuşuyor. En yüksek sesle konuşuyor. Sıkışıkça bağıyor. Onun ağzında lisan, sâdece küfür, sövgü, tahrik âleti. Âcizin sığınağı uydurma dil, her derde devâ; aç doyurur, çıplağı giydirir, üşüyeni ısıtır, hastaya ilâçtan tesirlidir! Denilebilir ki adam konuşmuyor da gözbağcılık yapıyor. Standard ve şartlanmış beyin, lâf salatasına tiryâki, ne söylene inanmağa âmâde. Aydın geçinen adam yalan morfinmanı olmuş; lâfzı Türkçe'ye, mânâsı Türk milletine hakaret olan yalan gıdasını aldı mı, başka bir şey istemiyor. Sâdece «Ayy ne güzel!» çığlıkları ve şak şak şak! Bu manzara içinde Ord. Prof.'dan bilmem neye kadar bütün sıfatlar, an'lar. san'lar, ünvanlar hep kof, hep boş ve son derece iğrenç. Altmışı, yetmiş devirmiş ömürler ıztıraptan, çileden, mes'uliyet hissinden ve bezirgânlığı yapılan ilimden nasib almadan geçip, gitmiş. Riyâkârlık dalkavukluk, menfaat-

perestlik arasan tonla var! İnsan düşen kalkan, yanılan nedâmet getiren, kazanan ve kaybeden bir varlıktır. Bunlarsa hep dört ayaklarının üstünde ve zeytin yağı gibi hep üstte kalmışlardır. Ar ve hayâdan nasipsiz oldukları için sustukları bir devir yoktur, her zaman konuşurlar. Sözün düşüşü mücerret, tek başına bir hâdisedir Türkiye'de.

Münevver haysiyetinin bu derece düşük olduğu bir vasatta, her şarlatan bir mürşit, her gözü kara haris, bir kurtarıcı muamelesi görür. Adam, kitabı, istediği yerinden okuyor. Hem yüzünü, hem tersini söylüyor. Söylediği ile yaptığı ve yaşadığı, vaad ettiği ile gerçekleştirdiği birbirine zıt. Adam, topluluğun suratına kelimeler fırlatıyor sâdece. Topluluk tasvibe, tasdiğe müvekkel, alkışa memur, minnet arzına müsaadeli. Adamda gam yok, tasa yok; çünkü ne yaparsa yapsın umut olmuş bir kere, kurtarıcı olmuş. Her ciddi işin âcizi, her hakikatın yalancısı, her hakkın zâlimi ama «kul tâifesinin» sihirbazı, ilâhı! Adam elbette gam yemez.

Gam benim ekmeğim. Kederi ben yutkunurum. Çile benim kaderimdir. Âciz olan benim dilim. Söyleyemem, işittiremem, anlatamam... Eski, yâni asıl ve köklü fakat günün aydın sosyetesinde itibarsız kelimelerle kem küm eden ben, evet, bugün âcizim. Çünkü hâlâ «kelâm» ın kidesine, kudsiyetine inanıyorum. Ağızdan çıkan her sözün, Allah ve kulları önünde bir şeref taahhüdü olduğunu düşünüyorum. Benim dilimde kemik var; bugün ak dediğine yarın kara diyemez, işine gelmeyen inkâr edemez. Hak, hakikat, ahlâk, fazilet, vicdan gibi «çağ dışı» bir mefhumlar dünyasının müebbet mahkûmuyum. Vatan, millet sevgisi gibi «aşırı» duygularım, Allah ve Resûlü'nün yolunda olmak gibi «karanlık» inançlarım var! Yüzümün karasını saklamaya gücüm yetmez, onun için Allah'tan korkar, Peygamber'inden çok utanırım. Bu inançlarımın, bu tutkularımın simsarı ve tellâhı değilim. Samimiyet, ihlâs, doğruluk gibi ölçülere şartlandırmışlar beni. Açılmışken itiraf edeyim: Dışarda da KÖKÜM var benim! Şimdilik yüzüm yok ama, bir gün yüz bulursam, çıkıp Çin'den Atlas Okyanusu'na kadar Asya'da, Avrupa'da, Afrika'da kökümü arayacağım! Ben âciz olmalıyım, elim tutmamalı, dilim söylememeli, söylediğimi kimse anlamamalı! Çünkü aksı olursa, bakarsın «Esir Türkleri», «Mazlûm Müslümanları» kurtarmağa kalkarım.

Şu an için dâvâm: «776» dir. Bu kadar bin kilometre kare toprağın parçalanmamalı, 45 milyonluk hür milletimin istiklâli ve millî birliği korunmalı, diyorum. Beni bu kaygıdan

azâd etmeye gelmez. Belâ ve dert sarmalı ba-
şıma, gam yüklemeli !...

Vatan kan denizine dönmüş. İnsanım, kar-
deşim, vatandaşım birbirine kırdırılıyor. Ce-
miyet olarak topyekûn intihara hazırlanıyor
gibiyiz. Bu noktada söz elbette bitmiştir. Al-
çakların ve hâinlerin silâhı olan demagoji
her şart içinde hükmünü ve tesirini icrâ eder,
ama nâmuslu adamlar için kelâm artık âciz-
dir. 1978'in meş'um Aralık ayını yaşamış olan
Türkiye'de hak söz, ancak uzun ve canhıraş
bir ızdırıp çılgılığı olabilir.

İnkisârım, ızdırabım ve acizimle ben, vata-
nın dağlarına çıkıp her sıvrı kayanın ucunda
beynimde ve yüreğimden bir parça bırakarak

«Yâ Hayy ! Yâ Hayy ! Yâ Hayy !» diye haykı-
ra haykıra ebedî sükûta koşmalı, mukaddes
vatan toprağına karışmalıyım... Belki o za-
man Türk vatanı üzerindeki kâbusu dağıtmak,
bütün değerleri yerli yerine oturtmak, söz de
dâhil her şeye ve herkese haysiyetini iâde et-
mek üzere «cünûd-üs semâvât» yere iner ve
belki şühedamız, evliyamız yaralarımızı sar-
mak, kırılan kalblerimizi onarmak için top-
rağın üstüne çıkar... Asırlardır Malazgirt'ten
Çanakkale'ye, Sakarya'ya ve Kıbrıs'a kadar
her sıkıştığımız yere, her gazamıza «yeşil sa-
rıkları, yeşil kaftanları» ile hep gelmediler
mi ?

Ankara, 25 Aralık 1978

darıyla MİT'in sıkıyönetim
ilânı hususunda teklif ettiği
il sayısı onbeştir ve şimdiki
illere ilaveten Diyarbakır ve
Tunceli de vardır. Bilhassa
Şerafettin Elçi ve bazı CHP'li
bakanlar Bingöl, Diyarbakır
ve Tunceli'de sıkıyönetim
ilanına büyük tepki göster-
mişlerdir. Bunun üzerine
bağımsız bakanlardan Ah-
met Karaaslan, Enver Akova
Mustafa Kılıç ve Hilmi İş-
güzar Ayağa kalkarak «bu il-
lerde mutlaka sıkıyönetimin
ilan edilmesini, yoksa bu-
günden itibaren kendileri-
nin yok sayılmasını» söyle-
yerek çok sert tepki ortaya
koydular. Hatta «ilan edile-
cek sıkıyönetim kararını
şartlı imzalayacaklarını» söy-
lediler. Başbakan Ecevit, ba-
ğımsız bakanları zorla razı
ederek Bingölü de ilan edi-
len illerin arasına dahil et-
miştir.

Orgeneral Necdet URUĞ
(İSTANBUL)

Sabaha karşı 04'te biten
Bakanlar Kurulu toplantısın-
dan sonra yapılan açıklama-
da «26 Aralık Salı sabahı
07'den itibaren 13 ilimizde
sıkıyönetim ilan edildiği»
söylenmiştir. Anarşik olay-
lardan en fazla ölüm olayı
olan 10 ilimizden üçü olan
Diyarbakır, Tunceli ve İzmir'de
sıkıyönetim ilân edilme-
mesi, buna karşılık, bir se-
nede iki kişinin öldüğü Er-
zurum'da ilân edilmesi bir
hayli manidar karşılanmıştır.
Ertesi günü muhalefet sözcü-
lerinin yaptıkları açıklamal-
arda da bu hususa geniş yer
verilmiştir. Hatta MHP Ge-
nel Başkanı Türkeş «Sıkıyö-
netim ilan edilen illerin ye-
terli olmadığına temas ede-
rek, Rize, İzmir, Diyarbakır
ve Tunceli'de de sıkıyönetim
ilanını» istedi.

Salı günü saat 10'da top-
lanan CHP ortak gurubunda
ise soğuk bir hava esiyordu.
Ve yer yer sert münakaşala-
rın yapıldığı görülmüyordu. O
sırada toplantı halinde olan
Millî Güvenlik Kuruluna ka-
tılan Başbakan Ecevit ise
gurupta yoktu. İlk sözü alan
12 Mart muhtırasını veren-
lerden eski paşa Muhsin Ba-
tur; CHP'lilerin şimdiye ka-
dar 12 Mart'ta yaptıkları
küfürlerden de bir hayli etki-
lenmiş olacak ki çok sert ve
uzun bir konuşma yaptı.

Orgeneral Mahmut ÜLKER
(ERZİNCAN - SİVAS)

Muhsin Batur'un konu-
ması, öğrenildiğine göre şöy-
ledir :

«Çekirdekten yetişme bir
politikacı ve partici değilim.
Hasbelkader, Türkiye'nin bu-
nalımlı bir döneminde görev-
de bulunmuş, bu sebeple biraz
bilgi ve tecrübe edinmiş ar-
kadaşınızm. Türkiye'miz
1957-1977 yılları arasında
çeşitli bunalımlara girdi ve
çıktı. Ama, 1978 yılındaki ka-
dar şiddetli ve tehlikeli bu-
nalıma girmedi. Ne yazık ki,
bu seferki bunalımda bizim
partimiz iktidarda. Benim
kendime göre bir düsturum
vardır. Bir görevi yüklenen
kişi veya heyet, başarı halin-
de, başarıya lâyık olarak de-
ğerlendirilir ve mükâfatlan-
dırılır. Başarısızlık halinde
de, başarısız olarak değerklen-
dirilir ve cezalandırılır. Nasıl
mükâfatlandırılır veya ceza-
landırılır ? Demokratik çok
partili sistemde bunu millet
yapar. Nasıl yapar ? Oyları
ile yapar. Milletimize çok bü-
yük vaadler, çok iddialı vaad-

ler ve çok çok umut vererek iktidara talip olduk ve geldik. Ben de içtenlikle aynı umudu taşıyordum. Bırakın bizi, beni, seçimlerde başka partilere oy vermiş vatandaşlarımız da bize umut bağladılar ve yurdumuzun selâmeti bakımından başarılı olmamızı istediler. Diğer konulara değinmiyorum. Fakat, yurttta barış sağlanmasında ve anarşinin önlenmesi konusunda bir yıl sonunda hükümetimizin ulaştığı sonuç, kocaman bir sıfır ve fiyaskodur...

Türkiye'nin, sosyal, ekonomik, etnik ve mezhep konularında asırlık problemleri vardır. Bu problemler bazan durular, bazan sert biçimde patlak verir. Ayrıca, Türkiye'de uzun süreden beri Anayasa dışı ideolojilerin eylemli faaliyetleri vardır. Siyasi partilerimiz bu iki konuyu teşhis, değerlendirme ve önlem almada birleşmek bir yana, hatta kutuplaşmayı körüklemekte ve hızlandırmaktadırlar. Buna bizim partimiz de dahildir. CHP olarak biz ve bizim hükümetimiz de, teşhis ve önlem almada yarılgı içinde bulunuyoruz. Değiliz dersek, kendimizi aldatırız. Çünkü sonuçlar ortada ve herşey sonuçla değerlendirilir. Eğer bu hatalı yollar da devam edersek, milletimize istemeyerek de olsa, yapacağımız kötülük bir yana, çok uzun yıllar bir daha CHP'nin Türkiye'nin en büyük partisi olmaktan çıktığını hep beraber üzülererek görürüz. Hepimiz insanız, hata yapabiliriz, ama hatayı kabullenmek ve düzeltmeye çalışmak insanı güçültmez, büyütür. Fanatik saplantıları bırakalım. Önce hatalı olduğumuzu bir defa prensip olarak kabul edelim. Sonra bu hatalarımızın neler olduğunda görüş birliğine varmaya çalışalım. Ondansonra çözüm ve başarı yolunu gene kendi aramızda araştırır, bulabiliriz. Geç kalır, başka hal tarzları aranmasına sebep

olursak, istemeyerek de olsa devletimize, partimize ve demokrasimize kötülük yapmış oluruz. Alacağımız önlemlerin, örneğin sıkıyönetimin, yurdumuza, devletimize, hükümetimize ve partimize ne teşhis, değerlendirme ve ne getirip, ne götürceğini iyi bilmemiz, iyi değerlendirmemiz gerekir. Çünkü bilinçlenmiş toplumlar devlet adamlarının dün ne, bugün ne söylediklerini unutmazlar. İşinize gelmediği zaman olaylarla dolu bir dönemin sıkıyönetiminin kötülüklerinden, 12 Mart'taki yönetimin faşist uygulamalarından söz ediyorsunuz. İşinize geldiği zaman, hiçbir iç olayın olmadığı, milletin birlik içinde olduğu, Kıbrıs harekâtı dönemindeki sıkıyönetimin faziletinden bahsediyorsunuz.

Daha sonra söz alan Prof. Turan Güneş ise sıkıyönetime karşı çıkarak özetle şunları söylemiştir :

«Hükümetimizi neden düşürmek istiyorlar. Solcu olduğumuzdan mı Amerika ile ilişkilerimizin kötü olmasından mı? Amerika ne kadar arasa bundan iyi hükümet bulamaz. Bu hükümet De-

mirel'in kapattığı üslerin kapısına bir kilit daha mı vurdu? Bazı arkadaşlarım MİT'in MHP'lilerin elinde olduğunu söylüyor. Anladık bir kısmı MHP'lilerin elinde olabilir. Geri kalan bölümü de TİKKO'cuların elinde mi ki, hükümet istihbarat alamıyor?»

Güneş'ten sonra söz alan Prof. Haluk Ülman'da sıkıyönetime karşı çıkarak özetle şu konuşmayı yapmıştır.

«Bu sabah Türkiye'de yeni bir dönem başlıyor. Buna CHP + sıkıyönetim denebilir. Bunun anlamı Türkiye'de sivil politikanın iflâs etmesidir. Türkiye'deki siyasal partiler ve siyasal kadrolar, sıkıyönetimi benimsemekle asker desteği olmadan Türkiye'nin sorunlarını çözemeyeceklerini kabul etmektedirler. Bunun CHP iktidarında olması parti için gerçek bir talihsizliktir. Türkiye'de demokratik rejim uzun süredir CHP'nin ve Ecevit'in yarattığı umut sayesinde ayakta duruyordu. Şimdi bu umut iflâs etmektedir. Biz, sıkıyönetimin ilânını desteklemekle bütün bunları kabul ediyor ve askere biz bu (Devamı Sayfa 36'da)

BİR SOKAK VE BİR TABELA...

Ne demiyorlar, "Akıllar dostun olacağına, akıllı düşman olursun." Boşuna söyletmemiş bu söz. Mustafa'de Belediyeye retakülleri de tutmuşlar. CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in adını bir sokaka vermemiştir. Akıllar dostun olacağına, akıllı düşman olursun. Mustafa'de Belediyeye retakülleri de tutmuşlar. CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in adını bir sokaka vermemiştir.

"Ecevit Çıkma". Gel zaman gel zaman, bu sokakta beklemeyen bir olay oldu. Anarşistlerin deyiş olarak kullandığı bir erde patlama meydana geldi. Polisler, jandarmalar dolmuşverdi buraya. Kırk 50 kişi tutuklandı. Bu sokak, Akıllar dostun olacağına, akıllı düşman olursun.

1978'e verilebilecek en güzel isim !

1979 için Liderler ne diyor ?

«1979 YENİ BİR HÜKÜMETE GEBEDİR. MEMLEKET BUNA MUHTAÇTIR, İNSANLARIMIZ BUNA İHTİYAÇ DUYMAKTADIR. 1979'UN BİR GENEL ERKEN SEÇİM YILI OLACAĞINA İNANIYORUM.»

MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş sorularımızı cevapladı:

DEVLET : 1978 yılının genel bir değerlendirmesini yapar mısınız ?

TÜRKEŞ : 1978 yılının genel bir değerlendirmesi deyince, meseleye iki açıdan bakma mecburiyeti doğar. Birincisi dünya, ikincisi Türkiye açısından...

1978'de bütün dünyayı ilgilendiren ve etkileyen en önemli husus hiç şüphe yoktur ki, petrol krizi ve bunun neticesi olarak meydana gelen ekonomik ve hatta siyasî gelişmelerdir. Bundan başka dünyanın büyük ilgi gösterdiği bir gelişme de, Afganistan ve İran'da meydana gelen olaylar olmuştur. Afganistan'ın marksist bir darbe ile blok değiştirip Sovyet nüfuz sahasına girmesi; İran'ın da aynı şekilde bir ülke haline getirilmesi için bu ülkede çıkartılan olaylar, bütün dünyayı ilgilendirdiği gibi, jeopolitik - jeostratejik açıdan Türkiye'yi de çok yakından etkileyecek olaylar olarak gelmiştir.

Öte yandan Türkiye'mizdeki gelişmeler hiç de iç açıcı olarak görülmemektedir. Hayat pahalılığı, enflasyon son hızla artmıştır. Sanayi yatırımları durmuştur, işsizlik alabildiğine çoğalmıştır. Türk parası gerek devalüasyon, gerek kur ayarlamaları neticesi büyük değer kaybına uğramıştır. Bütün bunlar iki ana sebebe da-

yandırılabilir. Birincisi dünya petrol krizinin Türkiye'ye yansması. Bunun sonucu olarak, Türkiye'nin döviz karşılığı petrol temininde güçlük çekmesi ve bu iş için temini gereken döviz miktarının korkunç boyutlara ulaşması. Böylece ihracatı ve döviz geliri zaten çok az olan ülkemiz, büyük bir ithalat gideriyle karşı karşıya kalmıştır. İkinci sebep, 1978 Türkiye'sini yöneten iktidarın ekonomik konulardaki başarısızlığı, yanlış ekonomik karar ve tedbirlere gitmesidir. Ayrıca, bu iktidarın ekonomimizi teslim ettiği marksist plâncı ve uzmanların Türk ekonomisini rahatsız, huzursuz, endişeli bir ekonomi haline getirme yolundaki gayretlerini de unutmamak gerekir. Beş yıllık plânın ve yıllık kalkınma programının bu marksist kafalıların eline terkedilmiş olması, gelecekte telâfisi çok güç meseleler çıkartacaktır.

1978'de ekonomik konularda başarısız ve perişan bir manzara arzeden ülkemizin diğer konulardaki hali de hiç iç açıcı değildir. Türkiye 1979'a arkasında 1978'de 1200'ü aşkın öldürme olayıyla girmektedir. Asayişsizlik, 1978'in başlıca özelliklerinden birini teşkil etmiş, Türkiye tarihinde görülmemiş bir otorite boşluğu içerisinde, kendi Devlet - Millet ve Vatan

varlığına karşı silâhlı isyana girişenlere karşı seyirci bırakılmıştır. Öyle ki, 1978 iktidarı, komünist ve bölücüler için bulunmaz bir nimet olmuş, iktidardan gördükleri himaye ve destek, bundan aldıkları cesaretle Türk Devletinin karşısına dikilmişlerdir. Devlet dairelerini, komünist ve bölücü olduklarını saklamayanlara teslim eden iktidar, bu komünist ve bölücü tırmanma ve isyan hareketinin ortağıdır. TRT, millî eğitim, emniyet, iş ve çalışma hayatı, diğer bütün devlet daireleri, fabrikalar komünist ve bölücü militanlara peşkeş çekilmiştir. Bütün bunların neticesi 1200'ü aşkın öldürme olayıdır.

Bu iktidarın elinde, başta Kıbrıs olmak üzere bütün dış politika meselelerimiz de askıya alınmıştır. Gösterişten ibaret, şatafatlı turistik dış gezilerin Ülkeye ne yararlar getirdiği, bütün vatandaşlarımızın zihnini işgal eden koskocaman bir soru işaretidir.

Ülkemiz 1978'i Ecevit iktidarıyla geçirmekle büyük bir talihsizlikle karşı karşıya kalmıştır. Demokrasi, kardeşlik, sevgi, barış, ak günler gibi vatandaşa hoş gelen, tatlı gelen sözler, parlak vaadlerle iktidar koltuğuna oturanlar Ülkeyi bir senedir bir kin, garaz, düşmanlık memleketi haline sokmuşlardır. Ecevit iktidarı, 1978'de Türkiye'nin üzerinde dolaşan bir kara bulut, bir kâbus gibidir. Vatandaşlarının bir kısmına ikinci sınıf insan muamelesini reva gören bu iktidar, bu ikinci sınıf vatandaşlarının üstüne baskı, zulüm, işkence ve çeşitli tertiplerle gitmiş; bu insanların Anayasadan, kanunlardan, hukuktan doğan haklarını rafa kaldırmıştır. Bu insanlarımızı karşı uygulanan insanlık ve çağ dışı baskı ve işkenceler 1978'in yüz karasıdır. Biz 1978'i işkenceler yılı olarak görmekteyiz. Ortaçağın engizisyon olaylarında dahi raslanamayacak metodlarla işkenceler, Türkiye'nin karakol ve emniyet müdürlüklerinde uygulanmıştır. Tarih, «Türkiye 1978'de zalim bir iktidarın elinde idi», diye yazacaktır...

DEVLET: Yeni bir yıla girerken neler düşünüyorsunuz? Ya da, Türkiye'nin geleceğini nasıl görüyorsunuz?

TÜRKEŞ: Bu iktidarın uygulamaları, komünist ve bölücülere karşı gösterdiği himaye, müsamaha ve destek memleketimizi 1979'un eşğine sıkıyönetimli bir ülke olarak getirmiştir. Bu, şu demektir: Bir senedir, Ecevit iktidarının icraatı Türkiye'yi sıkıyönetimle idare edilebilir bir noktaya sokmuştur.

1979 Türkiye'ye neler getirecektir, 1979'da Türkiye nelerle karşı karşıyadır... Bir kere hemen şunu belirtmek isterim. Komünist ve bölücüler 1978 iktidarından gördükleri himaye ve desteği kaybetmenin telâşı içinde ve tabiatları icabı sıkıyönetim'i yıpratmanın yollarına başvuracaklardır. Bunu söylemek için kâhin olmaya lüzüm yoktur. Bütün ülkelerdeki marksist hareketlere bir göz gezdirmek bu sonuca ulaşmak için kâfi sebeptir. Ayrıca ekonomik bunalımların, sıkıntıların daha da artacağı; dar gelirli fakir geniş halk kesiminin daha da kötü durumlara düşeceği bir 1979 bekliyor Türkiye'yi.

Türkiye'mizi böylesine huzursuz, rahatsız, sıkıntılı, endişeli, bunalımlı bir 1979'a getiren, 1978 iktidarındır. Denilebilir ki, 1978 başlangıcından son gününe kadar bu parlamento geleneklerinin dışında gerçekleştirilen iktidarın yönetiminde geçmiştir. 1978'le beraber iktidar da bir yılını doldurmaktadır. Onun için bu iktidara 1978 iktidarı diyorum ve inanıyorum ki, tarihte de 1978 iktidarı olarak kalacaktır, çünkü 1979 yeni bir hükûmete gebedir. Memleket buna muhtaçtır, insanlarımız buna ihtiyaç duymaktadır. Yine, şartların ve ihtiyaçların bir neticesi olarak 1979'un bir genel erken seçim yılı olacağına inanıyorum.

Cenab-ı Allah'ın 1979'u Milletimiz için, bütün insanlık için hayırlar getirecek bir yıl yapmasını diliyor; vatandaşlarımızı 1979'da sevgiye, birliğe, kardeşliğe, beraberliğe çağırıyorum.

DEVLET: Teşekkür ederiz, efendim.

1979 için Liderler ne diyor?

«TÜRKİYE, 1979'A MEMLEKETİ İYİ İDARE EDECEK BİR HÜKÜMET ARAYARAK GİRİYOR. MEVCUT HÜKÜMET FİLEN TÜKENMİŞTİR, ŞEKLEN MEVCUTTUR. TÜRKİYE'NİN GÜNDEMİNDEKİ BİRİNCİ MADDE HÜKÜMETTİR.»

«BU HÜKÜMET, KENDİSİNDEN OLMAYANLARI TÜRK VATANDAŞINA LAYIK OLAN MUA-MELEYE TABİ TUTMAMIŞTIR. ONLARDAN KENDİSİNE, ONLARIN DA HÜKÜMETİ İMİŞ GİBİ BİR DAVRANIŞ BEKLEYEMEZ.»

AP Genel Başkanı Süleyman DEMİREL'le evinde görüştük:

DEVLET: Efendim, 1978'in genel bir değerlendirmesi ile, 1979 yılı hakkındaki düşüncelerinizi almak istiyoruz.

DEMİREL:

1978 sonunda Türkiye, büyük zorlukların içerisinde. Büyük zorluklar içerisinde demek, Türkiye bu zorlukların içerisinde çıkmaz demek değildir. Türkiye'nin, bu zorlukların altından çıkabilmesi için ne yapılmıştır? Daha doğrusu, bir şeyler yapmak zorunda olan devlet ne yapmıştır? Neticede devletin zaafa düştüğü yerde, millet kendi kaderine sahip çıkar. Millet, kendi kaderine sahip çıkma noktasında, böyle bir durum hasıl olmuş da kusur mu etmiştir? Bu da söz konusu değildir. Şimdi bizim uzunca bir süredir, hemen hemen bir yıldır söylediğimiz şey, devletin kendi kaderine sahip çıkması kendi geleceğine sahip çıkması, varlığını göstermesi ve milletin kendi kaderine sahip çıkması mecburiyetinde bırakılması idi. 1978 senesi başında Türkiye'nin zorlukları vardı. Yalnız, bugün Türkiye'de vicdan sahibi herkes 1978 Türkiye'sinin zorlukları ile 1979 senesi başındaki zorlukları mukayese ettiği zaman, bugünkülerin hiçbirisinin 1978 başındakilerle kıyas edilemeyeceğini görür.

Türkiye'nin meseleleri azalmamış artmış; küçülmemiş, büyümüştür. Hal böyle ise, ki bunun aksini kimse söyleyemez; Türkiye kötü idare edilmiştir, çok kötü idare edilmiştir. Türkiye'de devlet mi kötüdür? Ülke mi kötü-

dür? Bunları söylemek mümkün değildir. Ama, birşey söylemek mümkündür: Türkiye'yi idare edenler, Türkiye'nin idaresini başaramamışlardır. Hemen burada şunu söyleyeyim: Türkiye'yi kim idare edecektir? Türkiye'nin bir Anayasası, rejimi yok mu? Türkiye'yi kimin idare edeceği tayin edilmemişse, o zaman memleketin anayasası yoktur. Yahu, Anayasa, Türkiye'yi kimin idare edeceğini muallakta bırakmışsa ona «Anayasa» demek mümkün değildir. Türkiye'yi kimin idare edeceği bellidir. Serbest seçim olacak, bu seçim sonunda millet Türkiye'nin idaresini kime verirse, Türkiye'yi o idare edecektir. 77 seçimleri Türkiye'nin idaresini hiçbir partiye vermemiştir, muallakta bırakmıştır. Ama, Türkiye'nin idaresini solcu bir hükümete de vermemiştir. Aksine, Türkiye'de solun karşısındaki oylar, milliyetçi ve sağcı partilere verilen oylar, kendilerini solcu ilan eden partilere verilen oyların mecmuundan 2.5 milyon kadar fazladır.

Türkiye'nin idaresini millet Halk Partisi'ne vermemiştir. Halbuki Türkiye'yi Halk Partisi yönetmektedir. Bu nasıl olmuştur? Halk Partisi koltuk satmıştır. Devlete ait koltukları bedelli mukabilinde satmıştır. Nasıl satmıştır? Bu koltuklara oturma liyakatında olmayan birtakım adamlara bu koltukları siyasi rüşvet olarak vermiş, karşılığında hükümet satın almıştır. Böylesine uydurma böylesine rejime ve halk çoğunluğuna ters düşen bir gaasip hükümet, millet çoğunluğundan iktidar yetkisi alamamış bir hükümet 12 ay zarfında

Türkiye'yi bu hale getirdi.

1978 senesi başında Türkiye örfi idare aramıyordu. Fakat, 1979'a Türkiye örfi idare ile girmiştir. Bunu hiç kimse, Türkiye'yi iyi idare ettik diye gösteremez.

Türkiye'nin örfi idareye gitmesi, 1979 başlarında inkâr edilemeyecek biçimde ihtiyaç haline gelmiştir. Bu ihtiyaç, CHP'lilerin tamamı tarafından benimsenmediği halde, milletin büyük çoğunluğu tarafından kabullenilmiştir ki, TBMM'nde, Ana Muhalefet Partisi olan AP'nin, MHP ve MSP'nin yani muhalefeti teşkil eden millet çoğunluğunun oylarıyla kabul edilmiştir.

DEVLET : Bu karara katılmanızın gerekçesini açıklar mısınız ?

DEMİREL : Bu karara katılmak, bu partilerin hükümete güvenmesinden dolayı değildir. Sıkıyönetimi yürütecek olan orduya güvenen dolayısıdır. Umuyorum ki, şerefli, silahlı kuvvetlerimiz, CHP'nin en ufak bir şekilde taz-yikine razı olmazlar ve sıkıyönetimin sulanmaz. Örfi idare konusunda kendilerine verilen yetkileri hiçbir tesir altında kalmadan kullanırlar ve örfi idare Türkiye'de, milliyetçi kimselerin üzerine Halk Partisi tarafından sevkedilen bir mekanizma olmaz. O zaman, fevkalâde sıkıntıya girilir ama, Türk Silahlı Kuvvetlerinin milliyetçiliğinde, Türkiye'nin bütünlüğüne, Türk Milletinin manevî değerlerine sadakatinde kimsenin en ufak bir şüp-

hesi olmaması lâzımdır. Teminat da odur zaten. Yani, bu hükümete güvenme sözkonusu değildir ama, milletin gözbebeği, bir şeref müessesesi olan Silahlı Kuvvetlere güven, gayet tabiidir ki, milletimizin tamamında mevcuttur.

DEVLET : Efendim, bazı endişeler seziliyor...

DEMİREL : Şimdi, sıkıyönetimin Halk Partisi tarafından sulandırılmağa çalışılacağı şeklinde birtakım endişeler mevcuttur. Bu endişelere daha birinci gününde katılmayı veya birtakım tereddütler yaratmayı doğru bulmuyorum. Güveniyorum, umuyorum, zaman bizi haksız çıkarmayacaktır, haklı çıkacağız. Güvendiğimiz dağlara kar yağmayacaktır. Bizim güvendiğimiz, müessesenin manevî kişiliğidir ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bu hizmeti görece kademelerindeki şerefli mensuplarının vatanperverliğidir. Biz buna güveniriz.

DEVLET : Sıkıyönetim ihtiyacı nasıl doğmuştur ! Daha önce ilan edilmesi gerekmez miydi ?

DEMİREL : Bu ihtiyacı bunlar doğurmuştur. Yani, Türkiye'yi normal bir idare ile idare edilemez duruma getiren CHP'dir. Zaten CHP, Türkiye'yi sıkıyönetimsiz idare edemez. Bütün devirlerine bakın, hep sıkıyönetim vardır, Yani CHP, sıkıyönetim demektir. Nasıl ki, yokluk demektir, çile demektir, ızdırap, zulüm demektir, bir de Sıkıyönetim demektir aslında. 1961 - 1965 dönemine bakın, kaç senesi sıkıyönetimle geçmiştir. Karma hükümetlere

rağmen. Bunlar, yani CHP, 1974'te çok kısa bir süre için Türkiye'yi idare etmişlerdir. 26 Ocak'ta hükümet oldular, 11 Şubat'ta güvenoyu aldılar. Ondan sonra Temmuz'da, yani 4,5 - 5 ay geçmeden sıkıyönetime gittiler. Sonra, 75 Mart'ında kurulan Milliyetçi hükümet bu sıkıyönetimi bir devre sonra kaldırdı. Bunların koydukları sıkıyönetimlerin çoğunu biz kaldırmak durumunda kalmışızdır. 73'te de, o zamanın hükümetinin koyduğu sıkıyönetimi biz kaldırdık. Biz, sıkıyönetime ihtiyaç duyulduğu zaman başvururuz. Ama, 1975 şartlarında aldığımız Türkiye'yi 1978 başına kadar getirdik; 33 ay. Buna kimse kötü idare diyemez. Hele bugünkü şartlarla mukayese edildiği zaman; bizim idarelerimizin bundan çok daha iyi olduğunu herkes teslim edecektir.

DEVLET : Anarşinin dün - bugünü hakkında neler söyleyebilirsiniz ?

DEMİREL : 1979'a bakarken 78'in kısa bir icmalini yapalım. Bu icmalın sonunda varacağımız yargıya başında vardık : Türkiye çok kötü idare edilmiştir ! Mamafih, isterseniz yargıya başında varın, isterseniz sonunda varın; bu bir metod meselesidir. Çünkü, bunu söyleyip, askıda bıraksak, o zaman sözümüz bir umumî beyanat şeklinde mütalâa olunabilir. Ama, sözümüzü delillendireceğiz. Ne iyidir Türkiye'de ? Anarşi, bölücülük, yıkıcılık, 1978 senesi başlarına nazaran daha mı iyidir ? Yoksa, o şartlar düzelmiş midir, ya da, daha mı kötü hale gelmiştir ? Kötü hale gelmiştir. O kadar çok kötü hale gelmiştir ki, sıkıyönetim ilan edilmiştir. Bunu böyle kesmeyelim; bir tafsil edelim : 1968'den 1978'e, yani Türkiye'de anarşik hareketlerin başlangıcı sayılabilecek tarihten günümüze kadar geçen on sene zarfında anarşi hareketlerinde 508 vatandaşımız hayatını kaybetmiştir. Bunların 11 ayında ise, bilineni, gazetelere intikal eden ki, bizim kaynağımız gazetelerdir; 26 Aralık 1978 itibarıyla 1153'tür. 10 senede vaki olan hayat kaybının iki misli, bunların 11 aylık döneminde vaki olmuştur. Yalnız, bine yakın olay olmuş, yangın olmuş, cinayet olmuş, sabotaj olmuş. Bunların sayıları Cumhuriyet tarihimizin hiçbir döneminde rastlanmamış şeyler ve bu hadiseler içinde öyleleri var ki, bunların içinden yalnız bir tanesi dünyanın herhangi bir memleketinde olsa; on defa hükümet düşer. Bütün bunlara rağmen koltuk meclubu, koltuk sevdahı, koltuktan başka bir şey düşünmeyen, milletin hukukunu aramak yerine kendi koltuğunu korumayı kafasına koymuş bulunan, dibinde hile dolu bu solcu hükümet aslında, Türkiye'de olayların üstüne benzinle gitmiş ve memleketi yangın yerine çevirmiştir. 1978 senesi başında millet iradesine ters düşen bu hükümet, motelde kurulmuştur. Motelde kurululan bir hükümetten ne gelecektir ? İşte bu gelmiştir. «Bir memlekette bir kişi ölürse, o hükü-

met düşer» diyenlerin K. Maraş'ta 100'den fazla vatandaşımızın hayatı kaybolmuşken, bir büyük plâşkinlik, hayasızlık, vefâsızlık içinde, bir gaflet ve hıyanet tablosu halinde ortada durabilmesi şaşılacak iştir. Bunları, meclis kürsülerinden yüzlerine karşı söyledik. Anca, oturuyorlar oturdukları yerde. Kıpırdadıkları bile yok. «Koltuğumu altımdan alma da, ne söylersen söyle» diyorlar. «Herşeye razıyım val-la kardeşim» diyor ! Daha ne denebilir yani ? Ve eğer, söylenen sözler haksızsa, cevap verin canım ! Şimdi, bunca olay olmuş, bunların fâilleri meçhul kalmıştır. Rize - Adana hattı diye adlandırabileceğimiz sıcak hat üzerindeki büyük şehirlerimizde ki bunlar, bu milletin gerçekten büyük, tarihi şehirleridir; bu şehirlerde geçtiğimiz 11 ay içerisinde bir savaş cereyan etmiştir. Bu savaş, bu şehirleri ele geçirme savaşdır. Kars'ta, Erzurum'da, Erzincan'da, Sivas, Elâzığ, Gaziantep, Adana ve Malatya'da, herbirinde 50'nin üzerinde vatandaşımız hayatını kaybetmiştir. Yaklaşık olarak 800 vatandaş eder bu.

Türkiye'de kanun - nizam hakimiyetinin zedelenmiş olmasını sadece bunlardan ibaret sayamayız. Ankara, Türkiye'nin başkentidir; burada vatandaş, korkusundan gece sokağa çıkamaz. Büyük oteller, lokantalar, iş yerleri her gün soyulmaktadır. Üniversiteye kaydolacak öğrenci DEV - GENÇ tarafından soyulmakta. Gazetelerde açık ilanlar verilerek yurda girecek öğrenciler DEV - GENÇ tarafından soyulmaktadır. o DEV - GENÇ ki, 1971 - 73 döneminde devletin düşmanı olarak nazarı dikkate alınmış, mensuplarının çoğu devlet düşmanlığı suçundan cezaya çarptırılmıştır. Ama, bu hükümet, 1974'te, devlet düşmanlarının tümünü affetmiş, devlet'in, düşmanlarına bir şey yapmayacağı fikrini vermiş, devlet'in kendi kendisini savunmayacağı fikrini vermiş ve memlekette bugünkü sıkıntılara sebep olmuştur. Devlet düşmanı olmak, sabıkalı olmak adeta prim yapar hale gelmiştir. bir yerde. Çünkü bugün, 12 aya yakın süredir «hükümetiz» diyenlerin birinci görevi, kendilerine yardım eden bir takım rejim sabıkalarını, devletten ve belediyelerden besletmek olmuştur. Büyük şehirlerde birtakım adamlar, geceyarısı kapıya dayanıp para istemektedirler. Büyük şehirlerin mahalleleri, karanlık bastırıktan sonra ateşli bir mücadelede girmekte, silahlar patlamakta. Ankara'nın etrafında bu mahalleler vardır. Buna devlet, tamamıyla seyircidir. Devletin polisini, «Bu hükümet gider, biz kahrız» diyebilecek hale getirmişlerdir. Polislik gibi bir şeref ve itibar mesleğinin kokartını, Marksist sloganların üstüne koyarak duvarlara yapıştırmışlardır. Ve nihayet, «Rusçu mu olalım, Çin'ci mi olalım» diye tartışan sözde bir öğretmen kuruluşu TÖB - DER, Milli Eğitim Bakanlığı'nı, yine böyle bir kuruluş

olan POL - DER Emniyet teşkilatını ele geçirmiştir. Arkasına 24 CHP milletvekilini alarak 1 Mayıs günü önde Lenin, Kızıl bayraklar, orak çekiçler, Stalin ve Marks'ın resimleriyle Taksim Meydanına yürüten bir sözde işçi teşekkülü, Çalışma Bakanlığı'nı idare eder hale gelmiştir. Hükümet, koltuğundan olmamak için bunlar tarafından yapılan bütün kanunsuz hareketlere göz yummuştur. Bunlar, gensorular verilerek defalarca yüzlerine söylenmiş, Millî Eğitim'in millilikten çıkarılarak Marksçı bir eğitim düzenine kaydırıldığı ifade olunmuştur. Esasen bu hükümet, bu düzenin hükümeti olmakla beraber, bu düzenin düşmanıdır. «Yıkılası düzen» diye bağırانların bu düzeni koruması beklenemez. Bunlar, Türkiye için talihsizliktir. Maalesef Türkiye'de, «Bir de bunları görelim, bunları deneyelim» diyenler, milletin vermediği iktidarı bunlara verme durumunu hazırlamışlardır.

DEVLET : Milliyetçilerin suçlanmasına ne dersiniz ?

DEMİREL : Bu hükümetin kafasındaki bütün dâvâ milliyetçiler ve sağcılardır. Milliyetçiler ve sağcılar giderse memleket bu sıkıntıının içinden kurtulur ! Devlet bu hükümet göreve geldikten sonra milliyetçileri ve sağcılarını ezmeye yöneltilmiştir. Devletin radyo ve TV'si bir olayın içyüzü hakkında hiçbir bilgi vermezken, her gün cereyan eden olayların faillerini milliyetçi ve sağcı göstermiştir. Hükümetin başı 24 Aralık 1978 Pazar günü devletin radyo ve TV'sine çıkmış, Kahramanmaraş'ta henüz kimin öldüğü belli değilken, öldürenlerin milliyetçiler ve sağcılar olduğunu açıkça söylemiştir. Yarınki gazetelerin özetlerine şimdi baktım. Kahramanmaraş savcısı —hattâ Milliyet yazmış— «Bu hadiselerin kimin tarafından çıkarıldığını anlamak zaman meselesidir.» diyor. Hükümetin başı ise o beyanata veren kendisi değilmiş gibi birtakım yerlerden tenkid yeyince Millet Meclisi kürsüsünden sıkıyönetim müzakereleri sırasında «Bu hadiselerin arkasında kimlerin olduğunu yargı organları ortaya çıkaracaktır.» demek pişkinliğini göstermiştir. Anayasa'nın 132. maddesi adli mekanizmayı tesir altında bırakacak beyanların yapılmaması gerektiğini söyler, ama, bakıyorum 11 - 12 aydır hep yapılan bu. Bundan 7 - 8 ay evvel İçişleri Bakanı beni ziyarete geldiği zaman, bana «Aşırı solcular böyle böyle yapıyor, ama, milliyetçiler de yapıyor.» dedirtmek istemişti. Yani milliyetçi ve sağcı sayılan, başkalarının öyle saydığı milyonları tümüyle suçlamak gibi bir durumun içine beni de sokmak istemişlerdi. Açıklıkla söyleyeyim ki, kim suç işliyorsa, cinayet işliyorsa yakasına yapışmak sizin görevinizdir. Ama milyonları bana suçlatamazsınız. Buna hakkınız yok, demişimdir. «Solcular bu işi yapıyor» diyorsunuz, diyenlere karşı da :

Devlet bunları meydana çıkarmıştır. Benim bildiğim kadariyle 1971 öncesi ve sonrasında, 1974 affına kadar tek bir milliyetçi, kuruluş, kendisini milliyetçi sayan bir kimse, bu hareketlerin içinde olmamıştır. Hattâ, biliyorsunuz, bundan 7 - 8 ay evvel büyük bir kavgaya giriştim : Nisan 1978'de tek bir banka soygunu milliyetçiler tarafından yapılmamıştır, dediğim zaman bana çıka çıka iki misal getirdiler. Bunlardan birisi İmam Hatip Okulu'ndan tardedilmiş bir öğrencinin yaptığı işti. Bu çocuk Oğuzeli'nde Halk Partili bir ailenin çocuğudur. Hiçbir şekilde milliyetçilikle alakası yoktur. Diğer ise Adana'da «Ülkücülerden talimat aldığı zannedilen» şeklinde ortaya konmuştur, ki, benim söylediğim beyanı yalanlayacak bir durum olmamıştır.

Şimdi bir hükümet düşünün ki, Türkiye'de yalnız kendisi gibi düşünenlerin hükümetidir. Buna da Cumhuriyet hükümeti denmez. Zaten bu hükümet devlet kadrolarındaki, kendi işinde gücünde, ama, milliyetçi düşünceye sahip çeşitli kadrolardaki memuru, müstahdemi, hattâ devletin fabrikasındaki işçiye kıyım tâbi tutmuştur. Yani kendisinden olmayanları Türk vatandaşına lâyık olan muameleye tabi tutmamıştır. Bu, bu muameleye maruz kalanların hükümeti olamaz. Onlardan kendisine, onların da hükümeti imiş gibi bir davranış bekleyemez. Çünkü kendisi onları kendi vatandaşı saymayacak kadar haşınlaşmış ve çılgınca hareketlerde bulunmuştur.

DEVLET : CHP'nin kooperatifçilik anlayışı ile TKP programı arasında benzerlik olduğu söyleniyor.

DEMİREL : Türkiye'nin bütün vicdanlılarına ve düşünen kafalarına hitap ediyorum. Herkesin, devletin, milletin, Cumhuriyetin yanında yer almasının zamanı gelmiş, çoktan geçmiştir bile. Türkiye Cumhuriyetini doğuran Türk Milliyetçiliğidir. Türkiye Cumhuriyeti kurulduğu zaman solculuk mu vardı ? Ama, milliyetçilik vardı. Kuvayı millîye ruhu vardı. Kuvayı millîye ve Müdafaa-i Hukuk ruhunu doğuran milliyetçilikti. Biz, bu memleketi başkalarına teslim etmeyiz. Bolşeviklik o zaman da vardı. Aslında solculuğun Marks'tan ilham almadığını kimse söyleyemez. Türkiye bir millî devlet-

tir. Bu millî devleti enternasyonalci, beynelmilelci yapmaya kalkan CHP'nin idaresine girmesi, çok uluslu CHP'nin idaresine girmesi millî devlet vasfını zedelemiştir. Bütün bunlar, işin sadece bir tarafı Çarşı-pazar fırın haline gelmiş, köylü soyulmuş, işçi - memur, emekli dul, yetim, esnaf ezilmiş; enflasyonda Türkiye dünya şampiyonu olmuş, Cumhuriyet tarihinin hiçbir devrinde görülmeven fiyat artışları olmuş, memleket yaşanmaz hale getirilmiş, piyasa ekonomisi işlenmez duruma sokulmuştur. Bunun yanında da bugünkü idare, gönüllü kooperatifçilik yerine zorlama kooperatifçiliği ele almıştır. Bir taraftan devletleştirme yapmakta, bir taraftan da bu olaylar ister istemez bazı şeyleri düşünmeye sevk etmektedir. Nereye gidiyoruz, diye. Bunlar büyük tereddütler yaratmıştır. Nitekim, şuraya bakalım, ne diyor :

«Türkiye bolşevikleri, arazi, bankalar, fabrikalar, ticarethaneler, demiryolları, vapurlar, velhasıl tüm servet ve sanayi menbalarını kâmilten birleştirir. Yani, devletin müşterek malı sayar.» Bu, 9. madde 10. maddeye gelelim : «Harici ticaret ve mübadele kâmilten hükümetin elindedir. Dahilinde de, kooperatifler tamamen teşekkül ettikten sonra, derhal serbest ticaret lağvolunur.» Bu TKP'nin umumî ni-zamnamesinin 9. ve 10. maddeleridir. CHP'nin yaptığı bundan farksız. Zaten rejimin karakterini bu iki madde tayin eder. Nereye götürüyorsunuz Türkiye'yi, nereye ? Tabii bu, bu düzenin düşmanları ve nihayet «Tokmak çevrilerek kapıdan girilecektir. Mao'nun önündeki kapılar kapalıydı. Ho Şi Minh'in önündeki kapılar kapalıydı. Kastro'nun önündeki kapılar kapalıydı. Onun için kapıyı zorlayıp kırdılar. Türkiye'de buna hacet yoktur. Tokmağı çevirince girilecektir.» diyen kimse, kendisini kimin yerine koyuyor, hangi sıraya ? Mao'nun, Ho Şi Minh'in Che Cuevera'nın Kastro'nun yanına koyuyor. Niye yani, İngiltere'de kapılar kapalıydı, Fransa'da kapılar kapalıydı, bunları halka açtılar, demiyor ? Bu sıraya koyuyor kendisini, başka bir sıraya koyuyor. Kendisini hangi diziye koyuyor ?

DEVLET : Efendim bir de komünist partisinin legal sayılması meselesi var ?

DEMİREL : Türkiye'de maalesef zulüm, işkence büyük ızdıraplara sebep olmuştur. Bu hükümet, Türkiye'deki büyük fitneyi farketmemiştir. Veyahut da bu büyük fitnenin aletidir. Bunu yoruma tabii tutmak, şu veya bu şekilde bir hükme bağlamak mümkün değildir. Ben, sırf tartışılсын diye söylemiyorum. Kanaatlerim bellidir. Bu büyük fitne komünizmdir. Bu hükümet komünizmi hiçbir zaman tehlike saymamıştır. Aksine, komünizme olan hassasiyeti ortadan kaldırmak için her türlü teşebbüsün içinde olmuştur. Ne yapmıştır ? 1 Mayıs günü

Taksim Meydanı adetâ kıvılcık meydan haline çevrildiği zaman, ki bunu orduya himaye ettirmişlerdir; buna hiçbir şey dememiş, sadece TKP'ye özgürlük istenmesini normal karşıyorum, diyebilmiştir. Daha, bundan bir süre önce İskandinav memleketlerinde verdiği beyanatta TKP'ye izin verilebilir, diye konuşabilmiştir. Kanun benim, Anayasa benim, diyen bir zihniyetin Türkiye'de bize göre hiçbir anlamı yoktur. Sen kimsin ki ? Türkiye Anayasası komünizme kapalıdır. Bu Anayasa Mahkemesi'nin kararına da bağlanmıştır. 141 - 142 de anayasaya aykırı değildir. Türkiye Cumhuriyeti Anayasasının birçok maddeleri, bu arada 11. madde sınıf kavgasını men eden bir maddedir. Komünizm ise, bir sınıfın diğer sınıflar üstünde tahakküm kurmasını öngören bir sistemdir, bir sultadır ve komünizm hürriyetçi demokrasinin alternatifi değil, düşmanıdır. Binaenaleyh bugünkü hükümet cumhuriyet hükümeti niteliğini taşımaz. Bunu kullanma hakkı kendisinde mevcut değildir.

DEVLET : 1978'de dış politika hakkında neler söyleyeceksiniz ?

DEMİREL : Şimdi, bakıyoruz memleketin dış meselelerine bunlar memleketin mevcut olan itibarını da zedelemişlerdir. Her dalda oynamışlardır. Bürüksel'de bir çeşit, Washington'da bir çeşit, Moskova'da başka çeşit, Belgrad'da başka çeşit, Delhi'de başka çeşit konuşmuşlar ve büyük devlet olan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni adetâ itibarsız hâle getirme gayreti içinde olmuşlardır. Bereket ki, başka memleketler, Türkiye'de bugünkü hükümetin nasıl işbaşına geldiğini, dünyada eşi, emsali olmadığını bilirler. Bunların itibarıyla Türk Devleti'nin itibarını birbirinden ayırırlar, umarım. Çünkü, itibar Türk Devleti'nindir, bunların değildir. Yani itibarsızlık da bunlara aittir. Sadece öyle ummak istiyorum. Başka türlüünü düşünmek dahi istemiyorum. Bunlar «ver, kurtul» politikasını takip etmişler, Türk haklarını savunmamışlardır. Kıbrıs'ta daha şimdiden vermeyi vaadettikleri şeyler Kıbrıs'ı 1974 öncesine döndürmektedir. Ama bunlara göre, zayıf varsa ordunun, yani milletin, zafer varsa Halk Partisi'nin; zam varsa ortaklarıdır. Bunlar hep aslan payını alırlar.

DEVLET : Bu olayların ışığında 1979'u nasıl görüyorsunuz ?

DEMİREL : Bütün şu kısa tablo memleketin ne kadar kötü idare edildiğini gösterir. Buradan başlayarak, yani, merdivenin ilk basamağını bunu sayarak, 79'a nasıl bakarız ? Türkiye 79'a memleketi iyi idare edecek bir hükümet arayarak giriyor. Mevcut hükümet fiilen tükenmiştir, şeklen mevcuttur. Şeklen mevcudiyet de pek mânâ taşımaz. Türkiye'nin gündeminde 79'a girerken birinci mesele hü-

kümettir. Ve her şeyi kendisinde halletmesi beklenen hükümet Türkiye'nin baş meselesi haline gelmiştir. Bunu çözmedikçe hiçbir meselenin halli mümkün değildir. Türkiye bugün kurulmuş değildir. Bundan evvelki yıllarda nasıl zorlukların içinden geçip gitmişse, yine geçecektir. Türkiye, dünyada tek memleket de değildir. Diğer memleketler nasıl ayakta duruyorsa, biz de öyle duracağız. Binaenaleyh kendimizi bitti ilân etmeyi Türkiye'ye yapılabilecek en büyük kötülük sayarım. Zorlukları kabul ediyorum, ama, ben diyorum ki, zorlukların altından çıkılır. Daha zorların altından çıkılmıştır. Bunu kimse yanlış anlamasın. Bugünkü şartları küçümsemediğim için demiyorum. Türkiye'nin geleceğine olan inancımı teyid bakımından söylüyorum. Türk devletine karşı engin itimadımı ifade için söylüyorum. Çünkü kaynak odur. Başka bir kuvvet tasavvur etmiyorum.

DEVLET : Efendim, Türkiye'nin gündemindeki birinci meselenin hükümet olduğunu beyan ettiniz. Sizce yeni kurulacak bir hükümetin öncelikle ele alacağı konular neler olacaktır ?

DEMİREL : Evet, şimdi Türkiye'nin gündemindeki birinci mesele hükümettir. Türkiye'yi idare etmek görevini şu veya bu şekilde, —yani demokratik zeminleri kastediyorum— üzerine alacak bir hükümet evvelâ Türkiye'de bozulmuş olan kanun nizam hakimiyetini tatkın ölçüde sağlamalıdır. Türkiye 1979 senesinde bunu yapmak mecburiyetindedir.

İkincisi, içine sürüklendiği bu büyük enflasyon, onun getirdiği büyük yaralar; pahalı-

lık, işsizlik, üretim düşüklüğü ve ekonomik mekanizmadaki tıkanıklıkları durdurup, kapanan fabrikaların açılmasını sağlayacak biçimde halletmek mecburiyetindedir.

Üçüncüsü, Türkiye'yi «sıfır» kalkınma hızına indirmişlerdir. Türkiye kalkınma hamlesini yeniden harekete geçirmek mecburiyetindedir.

Ama bunların hepsinden önemlisi komünizmin açtığı büyük ayrayı, yani iç huzurun, birliğin, kardeşliğin uğradığı zararları ortadan kaldırmak mecburiyetindedir. Bu memleketin çocukları, Anadolu Türklerin olalı hep beraber olmuşlardır. Başka türlü düşünmek mümkün değildir. Türkiye bundan küçük olamaz. Bunu herkes iyi bilmelidir. Türkiye'yi komünistlere ne teslim ederiz, ne de ettiririz ! Devlet şimdi devleti korumakla mükelleftir. Hükümetin bunları başarmasını istiyoruz. Milletin kendi kaderine —biraz evvel de söyledim— sahip çıkmak mecburiyeti ile karşı karşıya bırakılmamasını istiyoruz. Mesele devletin nizamınca yürütülmelidir, diyoruz. Umarım her şeye rağmen bu başarılabilecektir.

Ve nihayet 1979'da Türkiye fukaralık, işsizlik, çaresizlik için giriştiği mücadeleyi başarıya götürmeli, dış meselelerini çözmek için gayret göstermeli ve zedelenmiş olan şuuru temin etme yolunda adımlar atmalı, milletin refah ve saadeti için zaman kaybetmeden çalışmalıdır. Geçen bir sene zarfında açılan yarayı kapatmak kolay değildir. 1974'de CHP 10 ay kadar —işte o ortak hükümet zamanında— o zaman komünist radyolar «Komünizm Türkiye'de 50 sene almış olduğu mesafeyi bu bir senede aldı.» şeklinde beyanlar vermişlerdir. Şimdi ise adeta sevinçlerinden göğüs çıkmaktadırlar. Dostumuzu, düşmanımızı bilmeye mecburuz. Türkiye'nin refah ve saadeti için çalışmaya mecburuz. Türkiye başını eğmemelidir, dîmdik durmalıdır. Paniğe hacet yoktur. Çalışkan, fedakâr, yiğit bir millet, yarın sabah gün ışımadan milyonlar bağına bahçesine, tarlasına kış kıyamet demeden dökülecek. Fabrikasına, okuluna gidecek ve günlük maaşının gayretini içinde olacaktır. Böyle bir memleketin bileğini aslında kimse bükemez. Hainler türemiştir Türkiye'de. Ama hiçbir memleket hainlerin merhameti sayesinde ayakta duramaz. Memleketleri ayakta tutan o memleketin milletine, vatanına sadık fertleridir. Bence, milletin üstüne ölü toprağı falan serpilmiş değildir. Sabrı tükenme noktasına gelmiştir, ama, umarım sabrı tükenmeden, devlet, milletin incinen gururunu tamir etmek imkânını bulacaktır.

Benim 1978'i özetlemem ve 1979'a bakışım genel tablo olarak ve bir mülakat sınırı içinde söyleyebileceklerim bunlar. Sabaha kadar, yarın sabaha kadar, öbür gün sabaha kadar bu tabloyu çizmeye devam ederiz.

DEVLET : Teşekkür ederiz, efendim.

ALLAH İNTİKAM ALIYOR V

Ahmet RİFAT

Etraf

Vallahü azizün züntikaam ! - Ayet

Bu yazıların birincisinde, Allah'ın kimlerden intikam aldığını kısaca zikrederken şöyle denmiş idi : «Ve Allah, kendisine lûtfettiği müstesna, faziletli, hiçbir şey beklemeden hizmet eden insanların ve kadroların kadri kıymetini bilmeyip, tıpkı bir binek hayvanı gibi, onları bir menzile kadar kullandıktan sonra, bir şaplak vurup atıveren lider, âmir ve devlet adamından da intikam alır... Hem de ne intikam...»

Elbette, bir insan (etrafı) ile değer kazanır. Bana arkadaşını söyle, kim olduğunu söyleyeyim, demişler. Ne kadar doğru... Hz. Peygamber, «biz ruhlar âleminde iken Ebûbekir ile Peygamberlik yarışında atbaşı beraber idik. Ben O'nu geçtim, O bana tâbi oldu. Eğer O beni geçse idi, O'na tâbi olacaktım» buyuruyor. Ömer'e bakın... «Benden sonra Peygamber gelse idi, muhakkak Ömer olurdu» diyor Efendimiz. Osman da öyle, Ali de... Talha da öyle, Zübeyir de... Ve herbiri ilk gününden son ânına kadar Yüce Peygamber'in (etrafı) idiler, etrafı yani Sahâbe'si. Mecmuu 120 bini bulan bu Sahâbe'nin ilk günlerden son demlere kadar, her biri yerli yerinde (etraf) olarak kaldı. Hiç fire vermedi. Sonradan gelen hiçbir cüce ve burnaka (ki herbirinin ruhundan af dilerim, buna güvenerek yazabiliyorum) evvelki bir (dev) in yerini almadı, aldırılmadı. Ve bu sebeptendir ki onların kurduğu nizam on-dört asırdır yaşıyor ve kıyamete kadar da yaşayacak.

Sultan Süleyman neden Muhteşem Süleyman'dır ?... Ondan daha zeki, daha becerikli ve başarılı, daha kahraman yüzlerce adamı gelip geçmiştir. Öyleyken onlar değil de Sultan Süleyman Muhteşem lâkabı ile anılır. Sebep sadece (etraf) dır. Onların arzettiği gö-

Bu yazı, Reisicumhur ve Başbakan'dan, Genelkurmay Başkanı ve Ordu Kumandanlarına, istisnasız bütün siyasi parti liderlerinden Bakanlara, umum müdürlerden müdürlere kadar herkese ithaf olunmuştur.

rünümdür, manzaradır, ihtişamdır. Sultan Süleyman'ın ilk Sadrazamı Piri Mehmed Paşa, sonuncusu Sokullu... O Piri Paşa ki, Yavuz Sultan Selim Han gibi bir Pâdişâh'ın bile ayağa kalkarak karşıladığı ve hasta yatağında bu hürmeti yerine getiremediğinde kendisinden özür dilediği bir adam. Böyle bir Sadrazamın Pâdişâhı elbette Muhteşem olur. Donanmasına kumanda eden Barbaros olursa o adam elbette Muhteşemdir. Şâiri Bâki ve Fuzûlî; mimarı Sinan, Şeyhülislâm Ebussuud Efendi gibi, insanların ve cinlerin müftüsü olan adam elbette Muhteşem'dir. Sultan Süleyman, Everest dağı gibi sekizbin sekizyüz bilmem kaç metre yüksekliğinde bir dev. Elbette etrafı SIFIR irtifalı bir ova olamazdı.

Babası Yavuz Sultan Selim Han'a bakın... Erkekliğini hiçbir terazinin tartamayacağı bir Pâdişâh. Dünyayı kendisine dar gören bir Hünkâr Kendisine Sadrazam dayanamayan bir Sultan... Öyleyken, hatibin, adına okuduğu hutbede sıfatlarını sayarken «Hâkimülharemeyn !...» demesi üzerine dizlerinin üstünde doğrulup, «Ne münasebet, estağfurullah, biz Hâkimülharemeyn değil Hâdimülharemeyn'iz !» diye bağırarak önündeki seccadeyi dahi kaldırıp kara toprağa kapanan, Allah'ın ve Peygamber'in ruhaniyetinin huzurundan ki bir ve gururundan teeddüp edip secdeye varacak kadar da (kul) olmasını bilen ve idrâk

eden bir Pâdişah. Kendisine hilâfet nasip olmuş bir Sultan. Şehzâdeliğinde, Trabzon vâlliliğinde tanıyıp (etraf) ına aldığı Hasan Can ölüm döşğinde dahi yanında, hep (etraf) olarak kalmış, kalabilmiş. Bunda Hasan Can'ın liyakati kadar onu (etraf) ında tutan Hünkâr'ın da rolü var. Hasan Can kimdir?... Sadrazam mı, Paşa mı, Vezir mi, Âlim mi?... Hiç biri değil. Ama has adamı Sultan'ın. Aklı, fikri, gözü, kulağı, herşeyi... O Hasan Can ki herkesin huzûrunda tırtır titredığı Yavuz Selim'e ölüm ânında, «Bu zaman sair ezmâna benzer, Allah ile olmak demidir Hünkârım?...» diyebilen bir adam. Oğlu Hoca Sadeddin Efendi de öyle : Bir başka Pâdişahın hocası... Haçova Seferinde ricat etmek isteyen Pâdişah'ın atının dizginini tutup, «Hünkârım nereye, sen gidersen kulların kahr mı?... Sana ricat değil, burada kalıp cihad etmek, icap ederse kullarınla şehid olmak yararır!...» diyebilen ve bu azim ve cesareti ile harbl kazandıran bir sivil adam, gerçek bir âlim... Artık böyle adamları, Hasan Can veya oğlu Hoca Sadeddin Efendi'yi (etraf) olarak tutan Pâdişahların ne kıratla insanlar olduğunu varın siz hesap edin.

Bakın etraf nedir ve ona ne gözle bakılır : Bir gün Sadrazam Sinan Paşa, Sultan Selim'e şöyle demek cesaretini gösterir : «Hünkârım, biliyorum, günü gelince beni de idam ettireceksiniz. Canım sana feda, kanım helâl olsun. Lâkin kulunun bir istirhamı var, ne olur bir - iki gün evvelinden haber verin de vasiyetnâmemi hazırlayayım...» Böyle erkek, böyle cesur, böyle doğru bildiğini ve inandığını açık açık söylemekten çekinmeyen, dalkavukluğu aklının köşesinden geçirmeyen bir Sadrazamın Pâdişahı da pek tabii ki ondan daha erkek, ondan daha açık sözlü olmak lâzım gelir. Nitekim o koca Yavuz iki elini Sadrazamın omuzuna koyar, gözlerini onun gözlerine diker ve «Sinan, der, vâkıa düşünmüyor değilim, lâkin yerine koyacak adam bulamıyorum!...» Aziz okuyucu, (baş) Yavuz Selim, (etraf) Sinan ve Piri Paşa olursa kurup getirdikleri devlet de Osmanlı olur. Elbette İdi Âmin'e Uganda yakışır. Yavuz'a da Osmanlı.

Oruç Reisi bilirsiniz, Barbaros'un ağabeyisi. Cezayir Devleti'nin kurucusu ve ilk Sultanı, Şimâli Afrika'nın, kardeşi ve reisleri, kaptanları ve leventleri ile fâtih... Bir reis ki analar benzerini, ancak birkaç asırda bir doğurur. Günümüzde ne onu kecek baba var, ne de doğuracak ana. Birgün Oruç Reis, yanında leventleri ile birlikte düşmanları ile harbe tutuşur. Lâkin karşısında sayıca çok üstün bir kuvvet vardır. Tek çıkar yol ricattır. Öyle yapılır. Bir akarsuyun karşı yakasına geçilir. Maalesef öbür yanda, düşmanın tarafında birkaç levent kalmıştır. Onlardan biri bağırır : «Baba Reis, bizi bunlarla yalnız mı bırakıyor-

sun?...» Oruç Reis hemen geri döner, bıraksa kendisi ve ordusu kurtulacaktır. Birkaç levent ekseriyeti ve devletin başını kurtaracaktır. Ama olmaz, bütün ısrarlara rağmen Oruç Reis suyu tekrar geçer, öbür yana varır ve düşmanları ile dövüşe dövüşe şehid olur. Ne için, sırf (etraf) ını korumak için, onları terketmemek için. Neticede gerçi canını verir. Ama kurduğu devlet kardeşi Barbaros tarafından daha da genişletilir ve geliştirilir. Bütün Şimâli Afrika onların olur.

Yine bilirsiniz, Batı Akdeniz ve Şimâli Afrika'da hem Avrupa devletlerine ve hem de yerli ahaliye üstünlüğünü kabul ettiren, bilhassa Hristiyan donanmasına o suları yasak eden Barbaros Hayreddin Paşa, kendisi de bir Sultan olduğu halde, sırf, «dünyada bir tek Sultan ve bir tek Halife olur. Hal böyle iken ve Sultan Süleyman Han Pâdişahımız ve Halifemiz iken benim de Sultanlık iddia etmem abestir, edebe yakışmaz, bize düşen o Sultana kulluk ile dine ve devlete hizmet etmektir» diyerek, yanına varını yoğunu ve bütün reisleri, kaptanları ile leventlerini, bütün donanmasını alıp İstanbul'a gitmiştir. O güne kadar kimsenin görmediği cins ve miktarda hediyeler de olduğu halde Hünkâr'ın, cihan Pâdişahı'nın huzuruna çıkacaktır. Kendisi, reisleri ile birlikte Saraya gider. Sadrazam Makbul İbrahim Paşa onları karşılar ve Barbaros'a, Pâdişah'ın huzuruna yalnız çıkacağını, reislerinin dışarıda beklemeleri gerektiğini söyler. Barbaros da hemen geri döner ve «Ben varsam reislerim de vardır, onların olmadığı bir yerde benim de işim yoktur!... Ben ancak onlarla varım.» der. Dışarıda bir şeylerin olduğunu hisseden Cihan Pâdişahı vaziyeti öğrenir öğrenmez memnun olur ve hemen hepsini birden huzuruna davet eder. Pek tabiidir ki o Sultan'dır, Osmanogludur. İbrahim Paşa ise dükkâ ibrikçibaşı, Pargalı bir Rum'un oğlu. İbrahim Paşa (etraf) ın ne olduğunu nereden bilsin, oraya (etraf) siz gelmiştir, getirilmiştir. Kendisi (etraf olma) haysiyetinden ve vasfından da mahrum olduğu için böyle onu fırlatıp atmış, hayatı bitirilmiştir. Ancak (etraf) ın ne demek olduğunu iyi bilen Barbaros, yine (etraf) ın ne olduğunu çok iyi bilen ve takdir eden Hünkârın huzurunda, bütün meziyetleri ile birlikte reislerini bir bir takdim eder. Ve hepsinden sonra, kendisinden hiç bahsetmeden koca bir Cezayir Devleti'ni, kendi kulluğu ile birlikte Cihan Pâdişahına takdim eder.

Reis böyle olur, lider böyle olur. Belki Oruç Reis gibi ölür, belki Barbaros gibi bir muamele ile karşılaşır. Ama adları bâkî kalır, kurdukları devlet sonuna kadar yaşar. Reis, batarsam etrafımla batırım demedikçe ve bu yolda yürümedikçe reis olamaz.

Etraf'ın en mühim vasfı devamlılığıdır, mümkün mertebe fire vermemesidir. Yukarıda zikrettik: Aşhab hemen hemen hiç fire vermemiştir ve toplamalarının 120 bini bulduğu rivayet edilmiştir. O peygamber çevresidir, Peygamber (etraf) ıdır. Elbette ona erişilmez, lakin ona doğru koşulur, yetişilmeye çalışılır. Samsa Çavuş, Turgut Alp, Sungur Alp, Karamürsel, önünde de sonunda da Osman Gazi'nin birinci sınıf adamları, kumandanları yani (etraf) ı ıdı. Onlar da fire vermediler. Her baharda yılanın gömlek değiştirdiği gibi üç günde bir (etraf) değiştirilmez. Lider odur ki etrafını iyi seçer ve öyle seçer ki onda, ölüm dışında eksilme olmaz. Kaptanlarının, reislerinin kıymetini bilmeyen Barbaros Hayreddin olamaz. Onun kadrükiymetini bilmeyen de elbette Sultan Süleyman olamazdı. Beni kabul ediyorlar ya, siz dışarıda bekleyiverin diyen adamı Kaptan-ı Derya yapmazlar, yap-salar da o Preveze'yi kazanmak şöyle dursun Çanakkale'den bile dışarıya çıkamaz.

Osman Gazi, ikide bir (etraf) ını değiştir-se idi kurduğu devlet Arnavutluk kadar bile haysiyetli olamazdı. Hemen hemen sırf bu sebeptendir ki Osmanlı, dünyada tek devlet-tir ve benzerinin kurulup onun gibi yaşatıla-bilmesi hemen hemen imkânsızdır. O bir gel-miş, pir gelmiştir. Sebep, sebeplerden biri, (et-raf) ın iyi seçilip titizlikle korunmasıdır. Sekizbin metreyi geçen Everest Dağı, hiç şüphe-siz, yedibin metreden yüksek birkaç dağa da-yanmakta, onların üstünde durmaktadır. Keza bunlar da altıbin metreden yüksek pek çok dağa istinat etmektedir. Ve onlar da Ağrı da-ğı gibi yüzlerce dağa... Bu böyledir. Aksi hal-de ve meselâ, Everest Dağı Ankara ovasına otursa yerin dibine batardı. Amazon nehrinin kolları dahi dünyanın sayılı ırmaklarındandır. Nil de öyle, Tuna da ve diğerleri de. Hiçbir zaman, adedi binlerce de olsa, sadece dereler-den Amazon ve Nil meydana gelmemiştir ve gelmez.

Kıssadan hisse : Başta söyledik bu yazının kimlere ithaf edildiğini. Her biri ölçsün, pa-yını alsın. Soğan cücüğü kadar akli olanları (etraf) diye toplayın, (mangırır verdik) de-yip sessiz durulması gereken bir konserde gü-rültü çıkarmaya kendinde hak göreni muavin, müşavir, sözcü gibi bir çok sıfatlarla techiz ederek ona icra selâhiyeti de vermek sureti-yile (etraf) ına alan kimseler, ne olursa olsun-lar, netice beklemesinler. Bugün bilmem han-gi makam ve mertebede bulunan, etrafı bin-lerce şebeğin curcuna ve şamatası ile çevrili olanlar, dün sâdece bir tek çiçekle, hiçbir karşılık beklemeden, kimsenin olmadığı bir zamanda kendisini istikbal eden, bağrına ba-san, varını yoğunu önüne seren kimselerin bu kalabalık içinde görülmemelerine dikkat etsin-

ler. Bunun sebebini düşünsünler, arayıp bul-sunlar. Dün seçim meydanlarında ayağı yere değdirilmeyenler, eller ve omuzlar üzerinde gezenler bugün ortada yok, adları ve sanları unutulmuş. Neden?... Zamanında (etraf) yap-ma veya (etraf) ın kıymetini bilmemekten. Veyahut çürük ve iğreti (etraf) tan. Tezekten kale duvarı yapılmaz. Kale duvarı granitten olur. Elbette granit yalçındır, serttir, zor işle-nir, ama ondan yapılan duvar da yıkılmaz. Aksi halde bokdan kalenin çöpten padişahı olur ki kartondan kılıçla yıkılır.

O halde, devlet reisinden herhangi bir mü-düre kadar, muhalif muvafık, sivil asker, si-yasî gayrı siyasî şef, lider, başkan veya ku-mandan olan herkes şunu iyi bilsin ki her baş en az iki omuza muhtaçtır. Ve omuzlar hiçbir zaman ayak hizasında olmamıştır. Ayaklardan omuz yapmaya kalkmak hilkate ters düşmek-tir. Buna kalkışanlar ise beli bükük cüce gibi-dir, başları yerde gezerler. Ve yine iyi bilinsin ki her kumaşın kendisine mahsus ipliği var-dır. Kenevir lifinden ipek dokunmaz ve apış-arası ile edep yeri adalesinden beyin hücreli yapılmamıştır. Cemiyet ve milletlerde de bu böyle. Kenar mahalleden Peygamber çıkma-dığı gibi kumandan da çıkmamıştır. Padişah Oğuzhan ailesinden gelir ve Türk hep öyle itibar etmiştir. Aksi iddia ve eylemde olana itibar olunmamıştır. Edepsiz karakola polis, mahalleye bekçi yapılmamıştır. Edepsiz ile, ırz düşmanı ile namus davasına çıkılmamıştır. Çıkanların sonu felâkettir, hep böyle olmuş-tur. İstikbale mesaj yollayanın sözcüsü, her şeyden evvel âkil ve bâliğ, fârik ve mümeyyiz olmak gerekir. En azından ağzı kulağına ya-kın olmalı.

Bunlara dikkat etmeyenlerden, bu haki-katlere ters düşenlerden muvaffak olan gö-rülmemiştir. Bir zamanların sahte kahra-manları, eller üzerinde tantana ile taşınanlar unutulup gitmişlerdir. Ve unutulmak, nisyana gark olmak Allah'ın en büyük intikamıdır. Bu hep böyle olmuş ve böyle olacaktır. Bunları neye mi yazdım?... Bugüne ve yarına mesaj yollama, istikbale temel atma iddiasında olan-lar (etraf) larına dikkat etsinler diye. Fedakâr ve vefakâr dünkü (etraf) ın bugün neden or-talarda olmadığını görüp anlasınlar ve gere-ğini yapsınlar diye. Kime mi hitap ediyoru-m?... Ona, buna, ötekine... Sana, bana, bi-zim oğlana. Atla yola çıkıp eşekle tek başına menzile varmak isteyen ve bu davada ola-nın şaşarım aklına. O menzile bu kafa ile va-rılmaz, varılsa da orada bu kafa ile durulmaz. Adamı vardırırmazlar ve durduramazlar, haşat ediverirler. Akli olan göle düşsün, Ecevit'i görsün ibret alsın vesselâm.

«Selâmün Aleyküm»

Kalem Sohbetleri

Dr.
Süleyman Hayri Bolay

Geçen ayın en mühim haberleri arasında yer alan bir haber, bilmiyorum, herkesin dikkatini çekti mi? Haber şu idi: Dünyanın en büyük haber ajansı AP; dünyadaki 8.000 gazete ve 2.500 radyo ve televizyona —ki bunların hepsi bu ajansın abonésidir— şu haberi geçti: «Türkiye’de bölünme ve husumet o derece arttı ki; şehirler, köyler ve mahalleler kurtarılmış bölge ilan edildi. Artık bu husumet yüzünden, 1200 yıllık Müslüman Türk’ün «selâm vermek» geleneği de ortadan kalktı!...»

Dünyanın sekiz bin gazetesine ve iki bin beş yüz radyo - televizyona yayılan bu haber «ulusal saygınlığımızı» ne kadar artırdı (!) onu bilemem; fakat, itibarımıza büyük bir darbe vurduğu muhakkak!...

Bu haber sebebiyle, yazımızda «selâm» dan bahsetmeyi uygun bulduk:

Asırlarca müslümanları birbirine bağlayan ve kaynaştıran selâm’ın bizim tarihimize ve içtimai hayatımıza da çok büyük bir yeri ve ehemmiyeti vardır.

Müslümanların kaynaşmasında ve yek - vücut olmasında, İslâmî toplumun teşekkülünde, İslâmî bazı prensipler esas rolü oynamıştır. Bunlar, şöyle sıralanabilir: «Selâmlaşmak, güler yüzlü olmak, musafaha yapmak, herkesin hayrını istemek ve hayrına çalışmak, arası açık olanları barıştırmak, hediyeleşmek, ayıpları yaymamak, dîn kardeşlerine yardım, davetlere icabet, dostları, kardeşleri ve hastalarını ziyaret, cenazeleri teşyi etmek, iyilikle emretmek ve kötülükten sakındırmak, adaletle muamele vs.»

Fakat bunların içinde en mühim rolü oynayan selâm olsa gerektir. Çünkü, «selâmı sabahı kesmiş», dargın kimseleri barıştırmak için, aralarında diğer insanî ve İslâmî münasebetlerin kurulup devamını temin için, yine selâma ve selâmlaşmağa ihtiyaç vardır.

«Selâmün aleyküm» veya «Esselâmü aleyküm» demek, «Allah’ın rahmet ve bereketi

üzerinize olsun» diye, mü’min kardeşine temennide bulunmaktır. Ne güzel bir duâ ve temennidir!... Kalpleri ısındıracak ve birbirine bağlayacak bundan daha güzel duâ olabilir mi? Kim ister ki Allah’ın rahmetinden ve yardımından uzak olsun? Hangi aklı başında olan Müslüman buna cesaret edebilir? Hangi Kul Allah’ın rahmetinden müstağni kalabilir, ona ihtiyaç duymayabilir? Allah’ın rahmetinden uzak kalmak demek, lanetlenmek demektir: Şeytan gibi Kalbinin kararıması demektir, ilâhî hakikatlara kalbin kapılarının kapanması demektir. Sapıtmak ve dalâlete düşmek demektir. Dünya ve âhiret saadetini ebediyyen elden çıkarmak demektir.

Böyle bir hal hangi şuurlu müslüman göze alabilir? Alamadığı için asırlarca, kalabalıkta, tenhada, köyde, evde yolda, tarlada tabanda insanımız hep Allah’ın selâmı ile kaynaştı; onun ile birbirlerine dayanak oldular. Onun aradan kalkması ile kalplerin karar-maya, rahmetin kaynağından kurumaya başladığını hissettiler; o zaman yine selâmla barıştılar, onunla küslüklerini giderdiler, dargınlıklarını, kırgınlıklarını attılar.

Çünkü onlar biliyorlardı ki; üç günden fazla dargın durmak, büyük günahtır.

Çünkü onlar inanıyorlardı ki; selâmı kesmek, dargınlıkları devam ettirmek, fitnenin, kinin, husumetin kalplerde yer etmesine yol açar; bu sevginin, kardeşliğin, beraberliğin, tesanüdün, yardımın, feragat ve fedakârlığın kaybolmasına sebep olur. Böyle bir vebâli, kim yüklenebilir? Nitekim ecdadımız da yüklene-memiştir, yüklenmemiştir. Aksine, rahmetli ve bereketli bir yolu seçmiştir, nurlu bir yolu tercih etmiştir. Bu nurlu, bu ilâhî yol rehberliğinde onlar, yedi iklim - dört bucağa; insanlık, adalet, fazilet taşımışlar; insanlara insanlıklarını öğretmişlerdir.

Çünkü onlar inanıyorlardı ki, selâm vermek sünnet, selâmı almak farzdır. Bu farzı ifa ederken, «verilen selâma daha iyi ve daha üstün bir selâmla mukabele etmeniz» gerekir,

bu bir Kur'an emridir (Nisa : 86) Selâmı almamak ise, dargınlık ve fesat güneşini taşımaya, Allah'ın rahmetinden uzak kalmaya râzı olmak demektir.

Ecdadımız Peygamberimizin (S.A.V.) «Selâmlaşmayı aranızda yayınız ki, birbirlerinizi seversiniz» emrine uymuşlar, Millî birliği ilâhî rahmet ve nusretle kurmuşlar ve bunu da en az on asır devam ettirmişler. Dünyaya ahlâkın, saadetin, huzurun, sevgi ve kardeşliğin en güzel örneklerini vermişlerdir.

Ya şimdi? İnsanlarımızın, kalblerimizin, milletimizin, cemiyetimizin ilâhî ve tarihî kaynakları kurutulalı beri, suyunu çekmiş ağaca döndük. Hepimiz, yaşayabilmek için beş kuruşun peşinde koşmayı, herşeyden yeğ bulduk. Aile ve millet fertleri arasında ne sevgi kaldı, ne itimat! «Burnumuzdan tuttu düşman, biz boğaz kayındayız» diyor, millî şâirimiz. Evet; bugün daha çok ihtiras ardındayız : Hem de, Kahramanmaraş'ta 200'den fazla insanımız katledildiği halde.

Evet, selâmlaşma kalkıyor cemiyetimizden! Artık köylüsü - kentlisi bir topluluğa, bir başka kimseye selâm vermiyor. Çünkü çe-

kiniyor, çünkü selâm vereceği kimselerin selâm düşmanı olmalarından korkuyor. Hepimiz korkuyoruz. Dolmuşa, otobüse binerken selâm veremiyoruz. Versek bile alan pek çıkmıyor. Bir kısmı selâmı almaya da korkuyor. Cesaret gösterenler sert tepkilerle karşılaşmasalar bile, müstehzi tavırla küçümseniyorlar.

Çünkü onlara selâmın fazileti, kaynağı, lüzumu, faydası öğretilmemiş kalpleri kararmış, ilâhî rahmetten kalpleri mahrum kalmış, dolasıyla taşlaşan kalplerle, kâtilleşen, cânileşen eller birleşmiş ve toplu cinâyetler işlenecek, kardeş kardeşi kıracak hale gelmiştir. Bunun için evlerimizin içinde radyoda - televizyonda baykuşlar ötmeğe başladı. Haksız mı AP ajansı?

Bu selâmı ihyâ etmeliyiz, sevgili kardeşlerim, yaymalıyız. emr-i ilâhîyi ve emr-i Peygamberiyi yerine getirmeliyiz. Hem de Peygamberimizin yaptığı gibi : Yanımızdaki kimseyle aramıza bir engel girdikten sonraki ilk buluşmamızda bile selâmlaşarak.

Rahmet selâmı yayan ve yaşatanlara, lânet onu kaldıran selâmsız ve sabahsız meymenetsizlere olsun!...

NOT : Muhterem okuyucularımızın ve bütün mü'min ve mü'minelerin 1399 Hicri yılbaşılarını tebrik ederim.

Büromuz Bombalandı!...

25 Aralık Pazartesi Akşamı Bakanlar Kurulu'nun Sıkıyönetim ilân edelim mi, etmeyelim mi?» diye düşündüğü sırada, Ankara'da, evvelce dergimizin basılmış olduğu matbaada bulunan ve halen de arşivlerimizin muhafaza edildiği büro bombalandı.

Olay şöyle oldu. Dergimizin eski sahibi İbrahim METİN'in sık sık matbaaya ve büromuza geldiğini önceden takip suretiyle öğrenen komünistler, kendisinin olay günü saat 18.00 sıralarında büromuza gelmesinden az sonra saldırıya geçmişlerdir. İ. METİN büromuzun bulunduğu sokağa arabasını park ederken 3 kişinin kendisiyle ilgilendiğini görüyor. Doğru girip kapıyı kilitliyor. 15 dakika sonra dış kapı 3 defa zorlanıyor. «Kim o» sorusuna cevap verilmiyor. Ya-

zihaneye çıkarken bir şangırıtı duyuyor ve büyük bir patlama ile yere yıkılıyor. Görgü tanıkları anarşistin üzerinde otomatik silah bulunduğunu ifade ettiler. Hâdise yerine gelen emniyet ekipleri ve bomba uzmanları büyük bilyalardan imal edilen bombanın «anti - personel» cinsi olduğunu ve şahıslara yönelik bulunduğunu belirtmişlerdir. Patladığı yerde ve civarında büyük hasar meydana getiren bomba dergimize ait dolapları, masa ve daktilolarla, eski arşivlerimizi İbrahim Metin'in şahsına ait dolaptaki belge ve defterleri paramparça etmiştir. Ayrıca matbaa sahibine ait masalar, Töre - Devlet Yayınevine ait dolap ve masa da büyük hasar görmüştür.

Kapıyı açık bulsa idi silâhiyle eylemini yapabilecek

olan anarşist'in bu imkânı elde edemeyince bomba yolunu kullandığı tahmin edilmektedir. Hadise bu yönüyle de İstanbul Gaziosmanpaşa'da 29 Aralık günü şehit edilen il idare kurulu eski üyesi rahmetli İlyas Eminoglu'nun olayı ile büyük benzerlik göstermektedir. Biliindiği gibi 2 el ateş edilerek öldürülen Eminoglu'nun dükkanına bir de tahrip kalıbı atılıp kaçılmış, fakat tahrip kalıbı patlamamış vaziyette bulunmuştur.

1977 seçimlerinde de saldırıya uğrayan ve uzun yıllar MHP üst kademesinde görev alan İbrahim METİN Allah'ın yardımıyla ölümden kurtulmuştur. Kendisine geçmiş olsun deriz.

Turist Başbakan

TURİSTİK

İSKANDİNAVYA GEZİSİNİN OLAĞANÜSTÜ BAŞARILARI

CHP hükümetinin iç politikada başı sıkıştıkça dikkatleri dış politikaya çekmek istediği biliniyor. Bunun en son örneğini, Başbakan Ecevit'in turistik İskandinavya gezisinde görmek mümkün. CHP yandaşı basın ve TRT'nin özel gayretiyle alabilmesine şisrilen bu gezinin içyüzlü kamuoyuna nedense pek aksettirilmedi. Halbuki turistik İskandinavya gezisi, CHP'nin gerek iç, gerekse dış politika anlayışını bütün sefaletiyle gözler önüne se-recek nitelikteydi.

Sözgelisi, CHP yandaşları-nın «büyük bir dış politika başarısı» gibi takdim etmek istedikleri İsveç gezisini ele alalım.

TRT'nin yayınlarına bakarsanız, İsveç'le Türkiye arasında «dış politika başarısı» olarak kabul edilebilecek iki önemli anlaşma gerçekleştirilmiştir. Bunlardan birincisi, iki ülkenin karşılıklı televizyon programları mübadele etmeleri, ikincisi de Silifke'de kurulacak nükleer enerji tesislerine İsveç'in

Ecevit - Haferkamp

Anlatıyor, istiyor : Dinliyor, gülüyorlar ama vermiyorlar !

DIŞ POLİTİKA

yardımda bulunmayı taahhüt etmesidir.

«Televizyon programları mübadelesinin» bir dış politika başarısı olarak kabul edilip edilemeyeceği meselesini mizah yazarlarının insafına terkederek, ikinci konuya değinelim.

Hemen belirtelim ki, Silifke'de kurulması düşünülen

nükleer enerji tesislerine İsveç firmalarının karıştırılması, «İsveç'in Türkiye'ye yardım etmesi» değil; tam tersine Türkiye'nin, iflas etmek üzere olan İsveç firmalarına halkımızın sağlığı ve emniyeti pahasına bir can kurtaran simidi uzatmasıdır.

Bilindiği gibi, İsveç'te, «nükleer enerji üretimiyle uğraşan» firmaların başında Aseatom firması gelmektedir. Bu firmada İsveç devletinin de iştirakleri vardır. Geçtiğimiz yıllarda nükleer enerji üretimi yüzünden İsveç'te peşpeşe iki hükümet düşürülmüştür. Nükleer enerji üretiminde halk sağlığının tehlikeye düştüğünü, kurulacak tesislerin çevreye yaydığı radyoaktif kalıntılar yüzünden çevrede yaşayan bütün canlıların yüzlerce yıl tehdit altında kalacağını gören İsveç kamuoyu, önce Sosyal demokrat iktidarı, ardından da liberal koalisyonu tepetaklak etmiştir. Bu yüzden, yeni kurulan hükümet, İsveç'te nükleer enerji üreti-

Ecevit, gittiği her yerde protesto ediliyor !...

miyle ilgili projeleri rafa kaldırmak ihtiyacını duymuştur. Bu durumda, Aseatom firması iflasın eşiğine sürüklenmiştir. Silifke'de kurulacak nükleer enerji tesislerinin ihalesini bu İsveç firması kazandığı takdirde, hem İsveçteki işsiz sayısı azalacak, hem de söz konusu firma iflastan kurtarılmış olacaktır. Buna rağmen CHP «teorisyen» leri, İsveç'in söz konusu ihaleye girmek istemesini Türkiye için adeta bir lütuf gibi göstermekte, bu lütfun da Ecevit'in «kişisel başarısı» olduğunu söylemektedirler.

Öte yandan, İsveç gezisinde söz konusu edilmeyen bir diğer önemli mesele de İsveç'in Türk pasaportu taşıyanlara uyguladığı vize mecburiyetidir. Süryanilerin toplu olarak İsveç'e iltica etmek istemelerinin bir sonucu olarak İsveç, Türk pasa-

portu taşıyanların ülkeye girilmesi için «vize mecburiyeti» koymuştur. Bu haksız ve tek taraflı uygulama, bugüne kadar düzeltilmemiş ve İsveç pasaportu taşıyanlar ülkemize serbestçe girip çıkabilirken, Türk diplomatları bile İsveç'e gitmeden önce vize almak zorunda kalmaktadırlar. Televizyon programlarının değiş - tokuş edilmesini kendine dert eden CHP iktidarı, bu konuyu nedense görmezlikten gelmektedir.

Kıbrıs

KIBRIS ÜZERİNDE GİZLİ PAZARLIKLAR

Kıbrıs için Amerika Birleşik Devletleri tarafından hazırlanan «barış planı» konusunda CHP iktidarının suskunluğu devam ediyor. İktidara gelmeden önce «iç

Rauf DENKTAŞ

politikada olsun, dış politika da olsun, «açıklık ilkesi» nin ateşli savunuculuğunu yapan CHP'nin, bilhassa Kıbrıs gibi kamuoyunu yakından ilgilendiren böylesine hayati bir konuda «açıklık ilkesi» nden ne anladığı gerçekten «açıklıkla» ortaya çıkmıştır.

Adalet Partisi Genel Başkanı Süleyman Demirel'in, geçtiğimiz ay içinde Dünya gazetesine verdiği demeçten, bu suskunluğun hangi «gerçek» lere dayandığını çıkartmak mümkün. Demirel'in iddia ettiğine göre, Amerikan hükümeti, Türk ve Yunan hükümetleriyle bir ön-mutabakata varmadan böyle bir planı açıklamayı göze alamazdı. Gerçekten, Amerikan dış politikasının bugün içinde bulunduğu durum göz önüne alınırsa, Demirel'in bu iddialarına hak vermek gerekir. Camp David Zirvesinde Mısır ve İsrail liderlerine bir «çerçeve anlaşması» imzalatan Amerika, bu çerçeve anlaşmalarının «kuvveden fiile çıkarılması» konusunda kesin bir başarısızlığa uğramıştır. Çerçeve anlaşmaları, en geç 17 Aralık'ta uygulama anlaşmalarının imzalanmasını öngördüğü halde, bu uygulama anlaşmaları bugüne kadar imzalanamamış ve Amerika'nın öncülüğündeki Ortadoğu barış görüşmeleri kelimenin tam anla-

Basında 1978 ve Dış Politika !...

miyla çıkmaza girmiştir. Bu şartlar altında, Amerika yeni ve kolay dış politika başarılarına ihtiyaç duymaktadır. Hazırlanan Kıbrıs Barış Plânı Amerikan hariciyesine şu sıralarda çok ihtiyaç duyduğu bu «başarı» yı sağlamak gayesine matuftur. Dolayısıyla Amerika, yeni bir başarısızlıkla karşılaşmamak için hem Kanada, Fransa, İngiltere gibi müttefiklerinin hem de Türk ve Yunan hükümetlerinin ön - mutabakatını sağlamak zorundadır.

Açıklandığı kadarıyla, Kıbrıs'ta «müdahale öncesi» nin şartlarına dönmeyi hedefleyen bu «plân» ın Türk kamuoyuna kabul ettirilmesi çok zordur. Çünkü, o zaman, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kıbrıs'a müdahalesi ve bu müdahaleyle ortaya çıkan yeni durum anlamını kaybedecektir. Kurulacak merkezî hükümet'le Türk toplumunun kazandığı bütün haklar tekrar Kıbrıs'lı Rumların insafına terkedilecek ve verilecek tavizlerle de Türk toplumu tekrar iktisadî bakımdan Rumlara bağımlı hale getirilecektir. Bu bakımdan, CHP hükümetinin Amerikan Barış Plânı'nı desteklediğini açıkça söylemesi beklenemez. Buna karşılık, ön - mutabakat dolayısıyla da Amerikan Barış Plânına karşı olduklarını açıklayamamaktadırlar. Çünkü, o takdirde Amerika da ön - mutabakat şartlarını açıklayabilir ki, bu CHP hükümetinin «dış politikada açıklık»(!) ilkesine ters düşer.

Carter - Teng : Yeni politika !

DIŞ OLAYLAR

ÇİN-ABD

ÇİN'DE OLUP BİTENLER...

Çin Komünistlerinin Mao önderliğinde Çan Kay Şek yönetimine karşı Rus desteğinde başlattıkları «uzun yürüyüşün» 1949'da Kızıl Devrimle noktalanarak başlayan «Yeni Çin Tarihi Süreci» son aylarda, «temel öğreti» olan «Mao Öğreti» sini de etkileyecek, sarsacak bir biçimde mecra değiştirmeye yüz tutmuş bulunmaktadır. 1949'dan Mao'nun ölümüne kadar Mao Çini diye adlandırılan Kızıl Çin, «Yüce Önder, ilâh...» Mao'nun ölümüyle birlikte siyasi ve içtimai sarsıntı ve çalkantılara maruz kaldığı bizzat Çin Resmî ağızlarınca da açıklanmış bulunmaktadır. Mao efsanesi yavaş yavaş erozyona tabi tutularak çökmekte, iki yıl önce ölen «yanılmaz liderin» öğretilerindeki «yanılgılar» ve hatalar birer birer ve açık bir şekilde ortaya dökülmektedir. Mao'nun ölümünden sonra iktidarı ellerine geçiren ve içlerinde Mao'nun karısı da bulunan «dörtlü çete»

nin Hua Kua Feng ve taraftarlarınca alaşağı edilerek cezalandırılmalarını müteakip Başbakanlık ve Çin Komünist Partisi Başkanlığı koltuğuna oturan Hua iktidarı Mao döneminde görevden uzaklaştırılan Teng Piao Ping (Çüce Teng) ile paylaşarak işe başlamıştır. İlk zamanlarda pek hissedilmeyen Hua ile Teng arasındaki iktidar mücadelesi, geçtiğimiz aylarda su yüzüne çıkarak, Çin'in meşhur duvar gazetelerine geçmiştir. Duvar gazetelerini çıkaranların Teng taraftarları olduğu ve Hua'nın çekilerek yerini Teng'e bırakması lazım geldiğini savundukları gözden kaçmamaktadır. İşte bu iktidar mücadelesinin hızlanmasıyla birlikte Mao efsanesinde de çatlaklar meydana getirilmeye başlandığı ve «Mao Öğretilerinin» yanılgılar içinde bulunduğu «Dörtlü Çete»yle işbirliği yaptığı, «Proleter Kültür İhtilali» ile birlikte Çin'in kalkınmasına önderlik edecek fikirlerinde teşhis hataları ve tedavi noksanlığı bulunduğu, bunların bugün-

Kı Çin toplumuna uygulan-
masının birçok sakıncaları
beraberinde getireceği de
manşet olarak geçmekte, res-
mi ağızlar da bu yazılanları
teyid eder şekilde susmayı
tercih eder görmektedirler...

Böylece uzun yıllar adın-
dan bahsettirmiş, yaşadığı
müddetçe toplumu için bir
«tabu», «öğretile» ve söz-
leri adeta «ilâhi birer
emir» olan Mao efsanesi de
çatlamaya başlamıştır. Çin
bu çatlaklıkları görmüştür.
Şu veya bu şahsın iktidar
hırslarını tatmin mücadelesi
sonunda bile olsa görmüştür.
Temennimiz, yanlışlarla do-
lu olan Mao öğretilerinin ül-
kemizdeki uzantılarının da,
uşaklık psikozundan kurtula-
rak hakikati bulmaları,
Türk'ün Türk'ten Başka dostu
olmadığını anlamalarıdır.
Tabii beyinlerini ve vicdan-
larını satmamışlarsa... Aksı
takdirde tarihin o eşsiz yar-
gılamasından kurtulamaya-
caklar ve Stalin, Mao, Hit-
ler vb. lerinin taraftarlarıyla
birlikte düştükleri duruma
düşerek, tarihe silik harfler-
le, lanetlenerek geçecekler-
dir. Zira zulüm ebedi değildir
ve yalancının mumu yatsıya
kadar yanar...

ÇİN NE YAPIYOR ?...

Çin'de Mao metodlarının
biri birer yıkılmasına de-
vam edildiği bir sırada 16
Aralık 1978 tarihinde ABD
Başkanı Carter, Amerikan
radyo ve televizyonunda, 1
Ocak 1979'da ABD ve Çin
Halk Cumhuriyeti arasında
tam diplomatik ilişkilerin
kurulacağını ve Taiwan hük-
ümetiyle bütün ilişkilerinin
sona ereceğini açıklamıştır.
Bütün dünyada geniş yan-
kılar uyandıran bu açıklama
1972 Şubatında Başkan Nix-
on'un Pekin'i ziyaretinden
beri, Çin ile Amerika arasın-
da devam edegelen gayri
resmi münasebetlerin resmî-
leşmesi ve protokol maddele-
rine bağlanmasından öte an-
lamlar ifade etmektedir.

Herşeyden önce, 1949 yı-
lından bu yana, Taiwan ada-
sına kaçarak yerleşenlerin
kurduğu hükümeti Çin'in
tek temsilcisi olarak tanıyan
ABD, bundan böyle Taiwan'ı
Çin'in bir iç meselesi olarak
gördüğünü ve Ocak'tan itibaren
dört ay içinde Taiwan'daki
askerlerini geri çekeceğini
belirtmek hareketini
«Tek Bir Çin Vardır.» sözüyle
formüle etmeye çalışmak-
tadır. Süper devletlerin gerek
statüko, gerekse emperyalist
politika izlerken takıp ettik-
leri yol artık herkesin malü-
mudur. O da hareketlerini
bir takım cıllalı ve yıldızlı
sözlerle (... dünya barışının
geleceği için, insan hakları
ve bölgesel dengesizliklerin
korunması, düzeltilmesi...) kamufle
etmeleridir. Eğer yapılanlar
ideolojilerine uymuyorsa onun da
halli kolaydır. Hemen ideolojilerine
180 derece çark yaptırıp, ha-
reketlerini ideolojik kamufle
ile parlatmaları da imkân
dahilindedir. İşte ABD - ÇİN
anlaşması da bu havalarda
yapıldı. Ayrıca adet olduğu
üzere, bu anlaşmanın ABD
ve Çin halklarının «yararı»
na olacağı da belirtildi. Böy-
lece kılıflar ve mizansen
plânlanan şekilde rollerini
iyi oynayarak şimdilik bir
kenara çekilmiş durumda
beklemede...

Bu anlaşmanın şimdilik
en önemli sonuçlarından bi-
ri, kurulmasına önyak oldu-
ğu Taiwan (Milliyetçi Çin)'i
Amerika'nın satmasıdır. Tıp-
kı senelerce Vietnam'da yüz-
binlerce insanın ölmesine
Rusya ile beraber sebep ol-
duktan sonra Güney Asya
ve Vietnam'dan çekilerek, bı-
raktığı emperyalizm boşlu-
ğunun Rusya'nın Kızıl Em-
peryalizmi tarafından doldu-
rulmasına gözyumduğu gibi.
ABD'nin Taiwan'dan geri
çekilme kararını açıklama-
sını müteakip Taiwan'da ge-
niş protesto gösterileri olur-
ken, Amerika'da da infial
meydana gelmiş, protestolar

devam ederken Senatör
Goldwanter kararı «korkak-
ça bir davranış» olarak ni-
telemiş ve «Kongrenin ona-
yını almazsa Carter hakkın-
da dava açacağım» demiş-
tir. Protestolar ne kadar çok
ve çeşitli olursa olsun orta-
da olan gerçek Taiwan'ın Kızıl
Çin'e peşkeş çekildiğidir.
Ve yakınlarda Rusya'nın
Macaristan ve Çekoslovakya
üzerinde yaptığı işgal hare-
ketlerinin bir benzerini Kızıl
Çin'in Taiwan üzerinde
denemesini beklemek keha-
net olmasa gerek.

Meselenin toprak yanı bir
bekleme vatiyesindedir. Ama
başta ABD sanayicileri ve
çok uluslu şirketler hiç bek-
leyecece benzemiyorlar. Öy-
le ki, şimdiden Çin Petrolü-
nü hangi şirketin işleteceği,
finans meselesinin nasıl hal-
ledileceği konusunda büyük
kapitalist şirketler arasında
rekâbet başlamış. Ayrıca Co-
ca Cola şirketi de yaptığı
açıklamada Çin'e ilk olarak
Coca Cola tesislerinin yapı-
lacağını ve görüşmelerin de-
vam etmekte olduğunu bil-
dirmiştir. Böylece, Kapita-
lizmle adeta özdeşleşen, o
neredeysen orada hazır bulu-
nan Coca Cola İmparatorlu-
ğu 800 milyonluk Çin'e de el
atmakla neyi peşinden geti-
receğini fısıldamış ve kendi
açısından da ne kadar karlı
bir yatırım yaptığını gözler
önüne sermiştir. Artık Çin'in
yeni yöneticileri sanayile-
şebilmek ve 2000 yılına süper
devlet olarak girebilmenin
hesaplarını yapmakta ve
Mao'nun teknoloji düşmanlı-
ğını da «yanılgılar» arasına
sokarak hızlı bir şekilde Ba-
tıya açılma konusunda ka-
rarlı gözükmektedirler. İtiraf
etmeli ki iyi bir de pazar
olacaklardır. Batı sermaye
ve teknoloji için...

Bunların yanında bir
üçüncü nokta da Kızıl Çin'in
Japonya'dan sonra, ABD
ile de birçok konularda an-
laşma zeminine oturması, di-
ğer sosyalist ülke Rusya'ya

karşı kendi konumunda iyi bir mevki işgal etmesine de yardımcı olacaktır. Ayrıca İngiltere ve Fransa ile de sermaye ve teknoloji alanında iyi münasebetler içinde olan Çin, böylece Kapitalist ülkeleri yanına alarak, adeta onlara sırtını dayayarak Sosyalist Rusya'ya karşı bir ittifaklar sistemi meydana getirme gayreti içinde görülmektedir. Bu da bize meşhur «sosyalistlerin kardeşliği» prensibini hatırlatmakta...

Not : Çin'in şimdi başından geçenler daha önceleri üç aşağı beş yukarı Rusya'nın da başından geçmiş, kadın çorabıyla başlayan Batı sermayesinin girişi bugün artık iyice kendini hissettirir duruma gelerek Rusya'da doların rubleyle atbaşı hatta çoğu zaman daha ileri gitmesine kadar devam etmiştir.

SSCB

SOVYET - RUS HAPİSHANESİNDE NELER OLUYOR ?...

1917'de «Milletlere İstiklâl» vaadiyle ihtilali gerçekleştiren Çarların yerini alan Komünistler, çok geçmeden başta Türk toprakları olmak üzere, bağımsızlığını ilân etmiş bütün devletleri Kızıl ordularıyla işgal ediyor, tarihî Moskof zulüm ve vahşeti bütün yönleriyle uygulama sahasına konularak milletlerin hürriyetleri ellerinden alınıyordu. Lenin'in «emperyalizm kapitaliz» min son aşamasıdır ve «milletlerin kendi kaderlerini kendilerinin tayin hakkı» teorileri böylece bizzat Lenin ve ondan sonra da halefleri tarafından inkâr edilmesine çiğneniyor, insanlar toplu halde yurtlarından ediliyor, hayvan kantarlarında Sibiry'a'nın buzdan cehennemine yok olma-ya gönderiliyorlardı. Bu genoside ve terör kendileri için

gerekli duraklamayı sağlar sağlamaz da Türk Milleti'ni Millî Birlik ve Beraberlik duygusundan mahrum edebilmek için, oradaki milletdaşlarımızı Cumhuriyetler halinde bölmüşler ve boy adlarını Millet - Devlet ismi yaparak suni ayrılıklara yol açmaya çalışmışlardır. Milletlerin dillerini, törelerini, dinî inançlarını, millî duygularını zorla yok etmeye çalışarak yerine Rus dili ve kültürünü koyma çabalarına girerek Sosyalizm kamuflesi altında koyu bir Rus Şövenizminin misallerini vermişlerdir. Halen de devam etmektedirler. İnsan hakları gününde ve diğer zamanlarda aralarında Türkiye'nin de bulunduğu hür dünya ülkelerinin bu ırkçı - şövenist baskıya karşı bir tepki göstermemeleri de Ruslar için ayrı bir destek kaynağı olmuştur. Hür dünya, oradaki 100 milyonluk Türk kitlelerini unutmış görünmektedir. Bu da bizim Lozan'ı Dış siyasetimizin kaçınılmaz bir sonucudur !.

Hür dünyada hâl böyle iken ve yeni Rus çarları da bakır, verimli topraklarını yeraltı - yerüstü zenginlikleriyle beraber sömürken, 1917'den bu yana yüzlerce defa ayaklanan ama demirperde siyaseti sonucu dışarıya pek birşey sızdırılmadan kanlı bir şekilde bastırılan Türk ayaklanmaları tarihe altın harflerle yazılacak kahramanlık ve fedakârlıklarla doludur. Mustafa Cemilîoğlu olayını müteakip üç ay önce bir Kırım'ının Ruslar'ın Türkler üzerindeki baskılarını protesto etmek için kendini yakarak öldürmesi, kızıl Rus emperyalizmine yığıtçe başkaldırışın sarımsız ifadeleridir.

Bütün bunlar henüz Türk dünyasında sıcaklığını muhafaza ederken, gerek pasif gerekse aktif protestolar meselenin üzerine büyük bir ehemmiyetle bütün dünya-

nın eğilmesini gerektiren hadiseler olarak önümüzde durmaktadır. Bunları kısaca şöyle sıralayabiliriz :

— Eylül ayı içinde Bakü'ye giden Brejnev şimdiki kadar olanın aksine resmî parti yetkilileri dışında kimse tarafından karşılanmamış ve şehir derin bir sessizliğe bürünmüştür. Bilindiği gibi Azerbaycan Rusların zorla Ruslaştıramadıkları ender bölgelerden biri. Azerbaycanlı Türkler geçtiğimiz Nisan ayında ağırlaştırılmak istenen Ruslaştırma siyasetine karşı ve istiklâl için ayaklanmış, fakat bu ayaklanma kanlı bir şekilde bastırılmıştır.

— 1978 yazında da Gürcü Cumhuriyeti'nin anayasasını değiştirmek yoluyla resmî dil olarak Rus'ı yerleştirmek isteyen yeni çarlara karşı Gürcülerin direnişi karşısında bu uygulamadan vazgeçildi.

— Ayrıca çeşitli bölgelerde yer yer mitingler ve yürüyüşler yapıldığı da aldığımız haberler arasında.

— Bundan başka senelerdir mücadelelerini sürdüren Rusya'daki her milletten aydının da faaliyetlerini yoğunlaştırdıkları ve yakında yeni çıkışlarda bulunacakları da gelen haberler arasında...

1917'den beri dünyadaki her muzır, bölücü fesat hareketlerin hemen hepsinin meydana gelmesinde perde gerisinde baş aktörlük görevini yüklenen Rusya, kendi içindeki karışıklıkları daha fazla gizleyemeyecektir. Tabii hür dünya ülkeleri ve bilhassa Türkiye halen içinde bulundukları gaflet uykularına daha fazla devam etmez ve hakikatî görebilirlerse...

(Başarılı Sayfa 17'de)
İşl yönetemiyoruz, gelin siz yönetin diyoruz. Bugünden sonra Türkiye'de yeni bir dönem açılmaktadır. Bu dönem kitlelerin politikaya ve politikacıya inancını ve güvenini yitirdiği bir Türkiye, umut diye siyasal kadrolarda askerî yönetime yönelen bir Türkiye dönemidir. Bugün artık hiçbir şey dünkü gibi değildir. Ecevit, dünkü Ecevit değildir. CHP dünkü CHP değildir. Parlamento eski parlamento değildir. İktidarını askerle paylaşan bir Ecevit bir CHP ve bir parlamento vardır karşımızda. Politikacıların bundan büyük utanç duymaları gerekir.»

Daha sonra yapılan oylamada ise CHP gurubu sıkıyönetimi 63'e karşı 118 oyla kabul etti. Öğleden sonra

TBMM birleşik toplantısında sıkıyönetim ilanı hususu müzakere edilmiştir. Bir hayli münakaşalı geçen ortak oturumda muhalefet sözcüleri «sıkıyönetimin, CHP'nin iflası demek olduğunu» söylemişlerdir. Daha sonra yapılan oylamada 537 üye kabul, bağımsız Nurettin Yılmaz ret, Kontenjan senatörü Metin Tokerse çekimser oy kullanmıştır. Daha sonra bir açıklama yapan Toker «Ecevit'in fikirleri yüzünden sıkıyönetimin tatbikat güçlüğü çekeceği endişesi ile çekimser oy verdim» demiştir. Daha sonra olan gelişmeler ise Toker'e hak verecek şekildedir.

ALACAKAPTAN VE SORU ÖNERGESİ :

CHP Ankara Senatörü ve Genel Sekreter Yardımcısı

Uğur Alacakaptan'ın bazı ordu mensuplarıyla teşkil edilecek sıkıyönetim mahkemelerini değiştirdikleri istikametine haberler yer almaktadır. Eski Askerî Hakim ve MİT, kontrgerilla ile ilgili kitapları olan, 12 Mart'ta da solcuların avukatlığını yapan EMİN DEĞER ve Hakim Binbaşı Olcay Mıs'le beraber Uğur Alacakaptan'ın Millî Savunma Bakanlığına gelerek teşkil edilen listelerde değişiklik yaptıkları muhalefet sözcüleri tarafından ifade edilmektedir. Şayet bu haber doğruysa Metin Toker'in endişelerine katılmamak mümkün değil. Bu hususla ilgili olarak MHP Genel Başkan Yardımcısı Sadi Somuncuoğlu'nun verdiği soru önergesinin örneği aşağıdadır.

MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Aşağıdaki sorularımın Başbakan Sayın Bülent Ecevit ve Millî Savunma Bakanı Sayın Hasan Esat Işık tarafından SÖZLÜ olarak cevaplandırılmasına delalet buyurulmasını saygılarımla arz ederim.

Sadi SOMUNCUOĞLU
Niğde Milletvekili

26 Aralık 1978 tarihinden itibaren ilân edilen Sıkıyönetim bölgelerinde vazife yapacak mahkemelerde görev alacak hakimlerin isimleri, Askerî Adalet İşleri Başkanı, Genel Kurmay Adli Müşaviri ile Teftiş Kurulu Başkanından oluşan bir heyet tarafından hazırlandığı ve onaya sunulduğu halde, aynı gün CHP Ankara Senatörü Uğur Alacakaptan ile Hakim Binbaşı Olcay Mıs'ın Millî Savunma Bakanlığına gelerek hazırlanan bu listeyi değiştirdikleri yolunda haberler dolaşmaktadır.

Değiştirilen yeni listede, 12 Mart 1971 sonrasındaki kurulan Sıkıyönetim mahkemesinde Uğur Alacakaptan'ı beraat ettiren Hakim Yarbay Fersat Oltulu, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığınca feshedilen sıkıyönetim mahkemesi hakimlerinden Remzi Şirin ve Cumhuriyet Gazetesinde yazıları yayınlanan Hakim Albay Hamdi Sevinç gibi isimlerin yer aldığı söylenmektedir.

Bu durum karşısında :

1 — 26.12.1978 tarihinde CHP Ankara Senatörü Uğur Alacakaptan ile Hakim Binbaşı Olcay Mıs Millî Savunma Bakanlığına gelmişler midir ?

2 — Yetkili bir komisyon tarafından hazırlanan Sıkıyönetim mahkemelerinde görev alacak olan hakimlerin listesi değiştirilmiş midir ?

3 — Yeniden hazırlanan listede yukarıda isimleri yazılan hakimler var mıdır ? Listenin tamamı nasıldır ?

Yukarıdaki bilgiler doğruysa :

1 — Bir politikacı ile bir Askerî Hakim'in işbirliği yaparak böyle bir müdahaleye girişmelerini nasıl karşılıyorsunuz ? Bu müdahale hangi sebeple muteber sayılmış ve liste değiştirilmiştir ?

2 — Devletin kendi hiyerarşisi içerisinde yetkili organlarının çalışmaz hale getirilmesini mahzurlu görmüyor musunuz ?

3 — Yetkili kurul tarafından hazırlanan hakimler listesindeki değişiklik hangi maksatla yapılmış ve adı listeden çıkartılan hakimlerin noksanlıkları nelerdir ?

4 — Sıkıyönetim idaresine şimdiden sorumsuz siyasetçilerin en ciddi kademelerde bile müdahale etmelerini ve müessir olmalarını ciddi huzursuzluklara yol açacak mahzurlu bir tutum olarak görüyor musunuz ?

EMNİYET

EMNİYET TEŞKİLATINDA NELER OLUYOR ?

Komünist «Bizim Radyo» nun 26 Aralık 1978 tarihli yayınında İstanbul Emniyet Teşkilâtından üç kişinin görevlerinden ayrılmaları ile ilgili yorumu kimlerin, kimlerin hizmetinde olduklarını belirtmesi bakımından ibret vericidir. Komünist radyo-nun görev ve hizmet anlayış-larını uzun uzun övdüğü bu üç emniyetçinin övülmeye değer hizmetlerini tabii ki evvelâ kendileri bilmektedirler. Ancak bunlardan İstanbul'da milliyetçilerle yaptığı işkence ve tazyiklerle tanı-nan «Günay Uslu»nun yurt içinde kalmayı her nedenle uygun görmeyerek Kana-da'ya yerleşmeye hazırlandığı ve bu amaçla seyahat ha-zırlığı yaptığı belirtilmekte-dir. «Çetin Domaç'ın» ise ça-lışmaya ihtiyaç göstermeye-cek derecede dünyalığa sahip bulunan ve bu konuda hayli becerikli bir emniyetçi olarak tanınan bir kimse olduğu bil-diriliyor.

Günay Uslu'nun Kanada'ya yerleşme hazırlığı içinde

olmasına mukabil Ankara Emniyetinin aynı paraleldeki işkence timi sorumlusu Şük-rü Kaplan ve Dürüst Oktay gibi isimlerin ne yapacakları ve ikâmetgah olarak hangi mekânı seçecekleri merakla beklenmektedir.

ADİL İMTİHAN NASIL OLDU ?

Emniyet teşkilâtına alı-nan yeni memurların seçiliş tarzı ve bununla ilgili olarak yapılan imtihanlardaki usul-süzlükler teşkilât içerisinde geniş bir tedirginlik yarat-maktadır. Bu cümleden ol-mak üzere yeni alınan 5.000 kadar yeni polisin, tamamı-yle CHP ve bazı sol kuruluş-lardan gelen tezkiye ve tav-siyelerle seçildikleri ifade edilmektedir.

Bunların imtihanlarının yapılması için görevlendirilen Personel Şubesi Md. Yar-dımcısı, kanunlara ve usulü-ne uygun imtihan yapmaya hazırlandığı görülünce Şube Müdürü Fethullah Özarslan'ın emri ile ve bir emrivaki halinde devre dışı bırakıldı. İmtihan sualleri söz konusu Şube Müdür Muavininin Ge-nel Müdürlüğe resmen bildi-rildiği gibi dışarıya sızdırıl-dı. Böylece CHP ve solcu ku-

ruşların istedikleri şahısla-rın kazanmaları sağlandı. Bu kanunsuz ve haksız tutumu hazmedemeyen ve tepki gös-teren Şube Müdür Muavini Kâzım Apak Hukuk İşleri Bürosuna nakledilerek teczi-ye edildi.

TABANCA RUHSATLARI ULÜFE GİBİ DAĞITILIYOR.

Emniyet Teşkilâtının her bölümünde olduğu gibi ta-banca ruhsatı verme işlerine bakan şubesinde sol ve CHP partizanlığı alabildiğine sü-rüp gidiyor. Can güvenlikle-ri olmadığı için tabanca ruh-satı talebinde bulunan MHP yöneticilerine gerekli izni vermeyen ilgili büro, CHP'li muhtarlar ve bazı kamu gö-revliileri başta olmak üzere kendi düşünce ve ideolojileri-ne mensup yüzlerce insana müracaatları anında ruhsat sağladığı, tabancaların da M.K.E. Kurumundan derhal temin edildiği ifade edilmek-tedir.

CHP ve sol partizanların sözde emniyet görevi yapan yetkililer eliyle silâhlandırıl-makta bulunmaları, vatan-daşların can güvenlikleri açısından yeni bir tehlike teş-kil eder nitelikte görülmek-tedir.

ÇECİLİKTE DOĞAN BÜ-YÜK DİL KEŞMEKEŞİNİ, hem de millî ruhu incitmeden önlemeğe çalışır.»

Bu anlayış içerisinde olan Atatürk, 27 Eylül 1937'de, yani ölümünden on üç ay önce de şu mesajı verir :

«Dil Bayramı münaseletiyle, Türk Dil Kurumu'nun başkandaki, duygularını öldürücü telâhâtlarından çok mütehasas oldum. Tesekkür eder, derin çalışmalarında mesailâhîttâminin tesadüfüne dilerim.»

Kemal ATATÜRK.

1938 yılında yayınlanan Türk Dili Belletenlerinde yer alan bu mesajla, 1934'teki mesaj karşılaştırıldığı zaman TDK'cuların Atatürkçülük paravanası arkasında neler yaptığı iyice anlaşılacaktır. TDK Atatürk'ün rotasından çıkış çok olmuştur. Şimdi hangi rotada olduğu apaçık ortadadır.

Şimdi, bu konuda uzun araştırmalar ve örnekler verecek değiliz. Yeniden TV programına dönüyoruz :

Atatürk'ten sonra İnönü'ye geçildi ve sonunda, asıl gelmek istedikleri yere vararak Bülent Ecevit'in «Türk diline hizmetleri» ni (!) ele aldılar !

Meğer Ecevit'te ne cevaplar varmış !

Bırakın onun bir kolej mezunu oluşunu, bırakın bir kadeh rakıda «Türk - Yunan kardeşliğini» gören şairliğini, bir «düşünür» müş Ecevit, bir «düşünür !» Cahit Külebi öyle söyledi.

Gözünüz aydın Türk Milleti ! Ne mutlu bizlere ki, başımızda bir «düşünür» var !

Neden «düşünür» yani filozofmuş Ecevit ? Çünkü, kelime türetiyormuş ! Çünkü, «saptamak olanak, olasılık, koşul...» gibi kelimeler önceleri tutmadığı halde Ecevit'in radyoda, TV'de ve gazetelerde kullanmaya başlamasıyla hızla tutulmuşlar ! Çünkü Ecevit, brifinge «Özsunu», bilmem neye «yetin-

ce» diyormuş ve bu kelimeleri bizzat kendisi türetmiş ! (Ecevit'in kariyerine bakarak TDK'nun notunu verebilirsiniz !)

Varsın millet anlamasın. Ecevit diyorsa, kullanıyorsa bir şeyi, doğrudur ! Bunları milletin anlaması gerekmez değil mi efendim ? Çünkü, «düşünür» ler, yani filozof-

lar halktan, avamdan çok farklıdır. Bir Dekart, bir Eflatun, bir Diyojen nasıl bugün bile anlaşılamamışlarsa, Ecevit'te işte öyle anlaşılamayacaktır !

Doğru söze ne buyrulur ? «Sahibinin sesi» olduğunu iyice «kanıtlayan» TRT doğrusu çok iyi çalışıyor; afe-rin !...

MAKSAT AĞIZ...

(Baştarafı Sayfa 7'de)

paratorluğunu yıkacak. Bunun gibilere ne denir bilir misiniz ? Başında kabak, uyandım sabah.

Adana'da Borsa Lisesi öğrencileri İntikamcı Valiye, bu «İntikamcı» sıfatını biz yakıştırmadık, kendisi Adana'ya tayin edildiği ilk günlerde dert anlatmaya giden bir grup ülkücü öğrenciye, «Ben solcuların İntikamını almak için buraya geldim» demiştir. Geçen hafta yaptıkları boykotta ağza alınmayacak küfürler ediyor, okulu yakıp yıkıyorlar, valinin yalvarmasına, yakınmasına «Sizi iktidara biz geçirdik, Ecevit'i biz Başbakan ettik, sizi de biz yıkacağız» diye cevap veriyorlar. Orda olsaydım, «yaşaa aslanım» diye bağırırdım, emin olun. Zavalı Oğuz Atalay, Demirel'i indirip Ecevit'i koltuğa oturtanın kendisi olduğunu sanıyordu. Bilmiyor ki, o koltukta liseli delikanlının hak sahibi olduğunu. Ve şimdi hakkının karşılığını istiyor. Adana Erkek Lisesi'nin ismi bile değişti, öğrenciler Deniz Gezmiş Lisesi diyorlar.

Oğuz Atalay dedik, kulağımıza gelenlere bakarsak, bu büyük siyasinin Ecevit iktidarından sıkı sıyrılmış. Şimdi yeni kombinezonlar düşünüyor. Kabinedeki ağalardan birini Başvekil yapsak nice olur diye bir - iki kişiye akıl sormuş. Bana sorar ise münaşiptir derim, efendim.

Geçenlerde Oğuz Atalay Bey büyüğümüzün eski arkadaşlarından biriyle tanıştım, bana çok enteresan hikâyeler anlattı. Onlardan birini size nakledeyim. Devlet Üretme Çiftlikleri Umum Müdürü iken, günün yorgunluğunu çıkartmak için bazı akşamlar arkadaşları ile beraber Gençlik Parkındaki gazinolara giderlermiş. Oğuz Bey, asolist çıkıp gazinoyu tam kıvamına getirdiği andan itibaren cebinden çıkardığı limonları dilimlerle, arkadaşlarına dağıtırmış. Kendisi de koca bir dilimi sanatkarın göreceği şekilde yemeğe başlamış. Birkaç sanatçı Oğuz Atalay'ın kurbanı olmuş, gözleri iştahla limon yiyen insanlara takılınca, ağzı sulanmış, besteyi de, makamı da, sözleri de rezil etmiş gitmiş. Kendisini toparlayıncaya kadar zavalı şarkıcılar epeyce zahmet çekerlermiş.

Geçen plân görüşmelerinde Oğuz Atalay'ın gazetelere İntikal eden bir sözü vardı : «Elimi kırmızı oya alıştır-mayın» diye Ecevit'e kafa tutuyordu. Bugünlerde kulislerde dolaşan rivayetlere göre, Hazret, «Bunlar da memlekette zararlı olmaya başladılar. Hesaplarını görelim.» diyor. Kim bunları ne kadar ciddiye alır bilmem. Bana Kalırsa Oğuz Atalay birilerinin ağzını sulandırıyor, ama kimin ? Ecevit'i mi şaşırtmak istiyor, yoksa Muhalefeti mi ?

DEVLET

Milliyetçi Aktivite Fikir ve Yorum Dergisi

AYLIK DERGI

Sahibi ve Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü

MEHMET ÇAĞATAY ÖZDEMİR

Sayı : 445 - Ocak 1979
II. Dönem : 9

Her türlü haberleşme adresi
P. K. 284 Bakanlıklar - ANKARA

Posta Çeki Nu : 21849

Abone Şartları

Yıllık : 100 TL.
Yurtdışı Yıllık : 200 TL.

Yurtdışı Havaleler

Akbank K. Esat Şubesi :
4440 no.lu hesaba gönderilmelidir.

İlan Şartları :

Tam sayfa arka kapak : 6000 TL.
Tam sayfa iç kapak : 5000 TL.

DEVLET'te yayınlanan yazılar kaynak
gösterilmeden ıktibas edilemez.

Kapak : Kuşak Matbaası - İSTANBUL

Dizgi - Baskı

Pars Matbaası, Ankara ★ 29 75 39

ÇOCUĞUNUZU ÇEVRENİN KÖTÜ TESİRLERİNDEN KORUYOR MUSUNUZ?

ÇOCUGUNUZLA ÖVÜNEBİLMENİZ İÇİN:
TERCÜMAN GENÇLİK YAYINLARI :

Tercüman Gençlik Yayınları'nın yavrunuza kazandıracığı milli ve manevi değerler, onu "zararlı çevre"ye karşı güçlendirecek, sağlam karakterli ve başarılı kılacaktır.

1-Beyaz Güvercin

M. NECATİ SEPETÇİOĞLU

2-Uzaydan Gelen Adam

REFİK ÖZDEK

3-Harika Prens

COMTESSE DE SEGUR

4-Şarkı Söyleyen Dev

M. GÜLŞEN SEPETÇİOĞLU

5-Kutsal Kaya

M. NECATİ SEPETÇİOĞLU

6-Macera Kapıları

JEAN HOUGRON

7-Cadılar Savaşı

COMTESSE DE SEGUR

8-Hamur Kız - Çamur Oğlan

M. GÜLŞEN SEPETÇİOĞLU

9-Demir Dağlar Sıra Sıra

M. NECATİ SEPETÇİOĞLU

10-Okyanusta Tek Başına

ÇEVİREN: F. ZEKİ DÖKER

11-Fındık Mehmet

M. GÜLŞEN SEPETÇİOĞLU

12-Çıracak Hasan

REFİK SÖNMEZSÖY

TERCÜMAN GENÇLİK YAYINLARI

DAĞITIM: anda

Fiyatı 10 Lira